

Κείμενο συμβολής και πρόταση για το Πανελλαδικό Σώμα

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΧΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

ΜΕ ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Μετά από μια μεγάλη και χρονοβόρα διαδικασία συζήτησης, η πλειοψηφία του γραφείου του NAP κατέληξε σε μία απόφαση, στην βάση της οποίας οργανώθηκε η συζήτηση για την τακτική του NAP το επόμενο χρονικό διάστημα και η εισήγηση στο πανελλαδικό σώμα.

Από την πρώτη στιγμή σημειώθηκαν έντονες διαφωνίες, που δυστυχώς για μεγάλο χρονικό διάστημα περιορίστηκαν στο γραφείο του NAP και στην Π.Ε., αφήνοντας την πλειοψηφία της οργάνωσης «εκτός» συζήτησης. Ευτυχώς το τελευταίο διάστημα, στις συνελεύσεις των ΟΒ και μέσω του διαλόγου για το πανελλαδικό σώμα, η συζήτηση έχει ανοίξει αγκαλιάζοντας το σύνολο της οργάνωσης. Για πρώτη φορά τόσο σύντροφοι έγραψαν και διατύπωσαν δημόσια απόψεις, τόσο στην εφημερίδα όσο και στις οργανώσεις βάσης.

Σίγουρα αυτή η επαναπολιτικοποίηση της συζήτησης στο NAP και στη νΚΑ, είναι καθοριστικό σημείο για την αριστερή υπέρβαση των αντιφάσεων και των δυσκολιών που έχει δημιουργήσει η κατάσταση στο NAP και την αντικαπιταλιστική αριστερά. Καταρχήν υπερέβη στην πράξη τα όρια της συζήτησης (εκλογική τακτική) που επιχείρησε να επιβάλλει η απόφαση της Π.Ε. του Ιούλη (με βάση την οποία έγινε η συζήτηση στις Ο.Β.) Αποδεικνύει ότι **η συλλογική συζήτηση, η ανοιχτή και καθαρή διατύπωση απόψεων και διαφωνιών, το δικαίωμα και η εμπιστοσύνη στην γνώμη του κάθε συντρόφου, μπορεί να βάλει τις βάσεις για ένα συλλογικό NAP, όπου ο κάθε σύντροφος θα συμβάλλει όχι μόνο στην υλοποίηση της γραμμής, αλλά και στην διαμόρφωση της.**

Σε αυτό το «μήκος κύματος» έγινε προσπάθεια, σ' αυτό το κείμενο, όχι απλά να καταγραφεί η διαφωνία με την εισήγηση, αλλά να περιγραφεί και να συγκροτηθεί μία άλλη συνολική πρόταση για τη γραμμή μας το επόμενο διάστημα, των δύσκολων ταξικών αναμετρήσεων που έρχονται, που παίρνει υπόψη τους προβληματισμούς, τις κριτικές και τις προτάσεις που έχουν διατυπωθεί στη συζήτηση των ΟΒ και στον διάλογο (προβληματισμούς, κριτικές και προτάσεις που η εισήγηση δεν μπορεί, λόγω της ίδιας της λογικής που τη διέπει, να «ενσωματώσει»). Το κείμενο αυτό αναγκαστικά κατατίθεται μια βδομάδα πριν όπως άλλωστε και η εισήγηση στο σώμα. Αυτό έγινε λόγω της προσπάθειας να εξαντληθούν τα περιθώρια ενιαίας έκφρασης της Π.Ε του NAP και της ανάγκης να προχωρήσουμε μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Η διαμόρφωση του δεν είναι προϊόν κλειστών μαζώξεων «ειδικών» και επιτελείων αλλά αποτελεί σύνθεση απόψεων που προέρχονται από άρθρα και γνώμες που έχουν δημοσιευτεί ή κατατεθεί στη συζήτηση των ΟΒ.

Δοκιμάζοντας μια άλλη δημοκρατική διαδικασία συγκρότησης γραμμής, κατατίθεται ένα ανοιχτό κείμενο γνώμης. **Ανοιχτό σε κάθε σύντροφο που θέλει να συμβάλλει στην διαμόρφωση του, χωρίς περιορισμούς και τεχνητές περιχαράκωσεις.** Γι' αυτό το λόγο το κείμενο είναι πρωτόλειο και ημιτελές. **Φιλοδοξεί να αποτελέσει την έναρξη της διαδικασίας και όχι το τέλος της. Στόχος μας, η συλλογική διαμόρφωση και κατάληξη σε ένα κείμενο-γραμμής, που θα υποβληθεί για συζήτηση,**

συνδιαμόρφωση και τελικά, πρόταση για να γίνει απόφαση της οργάνωσης στο πανελλαδικό σώμα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

A. Το πραγματικό διακύβευμα της συζήτησης και του πανελλαδικού σώματος

Μέσα στις πρωτόγνωρες συνθήκες της καπιταλιστικής κρίσης και των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων που αυτή τροφοδοτεί, γίνεται φανερό ότι ζητούμενο της συζήτησης και του σώματος δε μπορεί να είναι (όπως επιδιώχθηκε αρχικά από το Γραφείο) η διαμόρφωση της εκλογικής τακτικής ή μιας «άμεσης» ή «ειδικής» τακτικής για τη συγκυρία, αλλά ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο μάχης και παρέμβασης για επαναστατική απάντηση στην κρίση.

Από αυτή την άποψη (όπως άλλωστε έχει γίνει φανερό και από τον μέχρι τώρα διάλογο) το διακύβευμα της συζήτησης και των αποφάσεων ξεπερνά κατά πολύ την άμεση εκλογική μάχη και αφορά συνολικά το ερώτημα **αν το ΝΑΡ θα κάνει αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση του ΑΕΜ και της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης ή θα αναπαράγει την «παλιά αρρώστια» του κομμουνιστικού κινήματος που διαχωρίζει την πάλη για την «επιβίωση» της εργατικής τάξης και την απόκρουση της επίθεσης από τον επαναστατικό αγώνα για την ανατροπή της αστικής εξουσίας και κυριαρχίας.**

Η εισήγηση (και η τελευταία εκδοχή της) τείνει να **αποκόψει** το «άμεσο πρόγραμμα» από το ΑΕΜ, να **περιορίζει τον κεντρικό πολιτικό στόχο** της περιόδου στην απόκρουση της επίθεσης, στον κλονισμό, στη ρωγμή, στις κατακτήσεις, σε μια «ριζική στροφή», και όχι να τον δένει οργανικά με την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Αυτό εκφράζεται χαρακτηριστικά στο ότι η εισήγηση περιέχει ουσιαστικά τρία πολιτικά προγράμματα: ένα του ΑΕΜ, ένα της άμεσης απάντησης στην κρίση, και ένα εκλογικό πρόγραμμα.

Η ίδια λογική εκφράζεται και στην **αποκοπή της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την επαναστατική διαδικασία**, στην προσπάθεια να εισαχθούν κάποιες ...μερικότερες αποδεσμεύσεις (πολιτική αποδέσμευση!, σύμφωνα με ένα από τα σχέδια εισήγησης του Γραφείου) και κυρίως στη θέση ότι η αντικαπιταλιστική αποδέσμευση μπορεί να επιβληθεί εκτός επανάστασης (δηλ. μπορεί να υλοποιηθεί από αστικές κυβερνήσεις). Αυτή η αλλαγή της συνεδριακής θέσης είναι **αντιπροσωπευτική** της προσπάθειας να εισαχθεί από το «παράθυρο» η λογική της Δημοκρατικής Ανατροπής (ως «φάση», «στροφή», «καμπή» κλπ.).

Μέσα στα πλαίσια αυτής της λογικής, η εισήγηση αντιμετωπίζει τη συνολική πολιτική **με εκλογικίστικο-πολιτικίστικο** τρόπο («αριστερή στροφή» με βάση τα γκάλοπ, τα ΜΜΕ, τις εκλογές κλπ, την ίδια στιγμή που στο κίνημα, εν μέσω της «κλειδιάς του αιώνα» για τους εργαζόμενους, δεν κουνιέται φύλλο). Έτσι, επέβαλλε μια συζήτηση μηνών για τις ευρωεκλογές (πριν ακόμη και από τα αστικά κόμματα), ξεκομμένη από την ανάγκη για ανάπτυξη κινήματος, τη στιγμή που η κρίση ερχόταν και χρειαζόταν να προετοιμαστούμε

γι' αυτήν και να ρίξουμε όλο το βάρος στο τι κίνημα πρέπει να αναπτυχθεί και στο πολιτικό πρόγραμμα πάλης. Παρουσίασε τις εκλογές σαν τη «μεγάλη ευκαιρία» και ταυτόχρονα σαν «δραματική καμπή» για το μέλλον του NAP.

Επιχειρεί μια **λανθασμένη αλλαγή τακτικής**, φέρνοντας σε πρώτο πλάνο την ανάγκη της εκλογικής ενότητας και αναγορεύοντας αυτήν ως το καθοριστικό στοιχείο για την προώθηση του πόλου. Στα πλαίσια αυτά διαμορφώνει μια **«ειδική εκλογική τακτική»**, με **παράθεση σημείων συμφωνίας** και παρακάμπτει τις πραγματικές προϋποθέσεις και όρους με βάση τους οποίους θα μπορούσε να έχει και η όποια εκλογική ενότητα προωθητικό περιεχόμενο και θετικό ρόλο.

Συνολικά, **μέσω της οπισθοδρόμησης στη σύνδεση τακτικής-στρατηγικής και μέσω της τακτικής για την εκλογική μάχη**, επιχειρείται να αποτυπωθούν **βαθύτερες αρνητικές** (πίσω ή και σε ανατροπή του συλλογικού συνεδριακού κερτημένου, αλλά κυρίως πίσω από τις νέες απαιτήσεις της ταξικής πάλης) **αλλαγές στη συνολική φυσιογνωμία του NAP**, στο πώς αντιλαμβάνεται και κάνει πολιτική, στη σχέση κινήματος - ΑΕΜ, στο χαρακτήρα και το πρόγραμμα του ΑΕΜ, στη συνολική σχέση τακτικής-στρατηγικής. **Αλλαγές που ξεπερνούν την άμεση εκλογική μάχη** και θα χαρακτηρίσουν το NAP (αν περάσουν) μακροπρόθεσμα.

Σε αντίθεση με αυτήν την προσπάθεια, οι ίδιες οι εξελίξεις στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας απαιτούν **ένα αποφασιστικό προχώρημα, ανάπτυξη και συγκεκριμενοποίηση της επαναστατικής τακτικής-στρατηγικής και της πολιτικής μας γραμμής που δε θα συνδέει τυπικά, φραστικά ή σε επίπεδο ζύμωσης την άμεση πολιτική πάλη με την επανάσταση, αλλά θα μεταμορφώνει τη μάχη για τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σε πολιτική πάλη για την εξουσία και την εργατική δημοκρατία.**

B. Κρίσιμα ζητήματα για τη διαμόρφωση της πολιτικής μας γραμμής

1. Το κεντρικό ζήτημα είναι ότι η καπιταλιστική κρίση φέρνει πιο κοντά την τακτική με τη στρατηγική, απαιτεί μια πιο συγκεκριμένη, πιο στενή και οργανική σύνδεσή τους. Σε αυτές τις συνθήκες, δεν αρκεί απλά να προσθέτουμε δίπλα στον πολιτικό στόχο της ανατροπής της επίθεσης το «από τη σκοπιά» ή «στην προοπτική» της αντικαπιταλιστικής επανάστασης (που κι αυτό ...ξεχνιέται τις περισσότερες φορές στην εισήγηση).

Η ανάγκη αυτή δεν καλύπτεται από μια μεγαλύτερη ρητορική επίκληση της επανάστασης, ούτε από μια πιο έντονη ζύμωση γι' αυτήν. Το ζήτημα είναι ακριβώς η αντικαπιταλιστική επανάσταση να κατέβει από το επίπεδο της αφηρημένης ζύμωσης και να μπει στην καρδιά της πολιτικής γραμμής.

Αν η αντικαπιταλιστική επανάσταση αντιμετωπίζεται ως κατάργηση της τακτικής και ιδεολογική φυγή, αν σπεύδεις κάθε φορά να λες ότι ναι μεν είναι η λύση αλλά βεβαίως δεν μπορεί να γίνει τώρα, δεν είναι στην ημερήσια διάταξη, δεν είναι της στιγμής, τότε το μόνο που πετυχαίνεις είναι να αναπαράγεις τη γνωστή λογική του εφικτού του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος: σήμερα αποκρούουμε, αύριο κατακτούμε, μεθαύριο -ίσως- ανατρέπουμε...

Δεν είναι επαναστατική τακτική το να καλλιεργείς την αυταπάτη (και να την κάνεις και πρόγραμμα σου) ότι μπορεί χωρίς επαναστατική απειλή (τουλάχιστον) να γκρεμίσεις τη λιτότητα, να μειώσεις την εκμετάλλευση, να βγεις από την Ε.Ε. κλπ, να πετύχεις δηλαδή κατακτήσεις που προϋποθέτουν βαθιές ανατροπές, ρήξεις και κλονισμούς στη στρατηγική του κεφαλαίου, τέτοιους που μόνο μια επαναστατική κατάσταση μπορεί να προκαλέσει.

Αντίθετα, επαναστατική τακτική σημαίνει (σήμερα και όχι αύριο) όξυνση, ριζοσπαστικοποίηση, επαναστατικοποίηση της ταξικής πάλης στις δοσμένες συνθήκες κάθε φορά και όχι κατενάτσιο μέχρι να «ωριμάσουν οι συνθήκες». Σημαίνει να βρίσκεις τα συγκεκριμένα μέσα κάθε φορά γι' αυτήν την επαναστατικοποίηση της ταξικής πάλης (σε περιεχόμενο και μορφές).

Σήμερα, για παράδειγμα, εν μέσω κρίσης, σημαίνει όχι απλά «να μην πληρώσουμε την κρίση τους» αλλά **«να τα πάρουμε όλα!** (η κοινωνία, οι εργαζόμενοι), **για να μην πληρώνουμε ούτε την κρίση ούτε την ανάπτυξη τους».** Σημαίνει να ανατρέπεις τα διλήμματα που σου βάζουν: π.χ., κρατικό - ιδιωτικό: **ούτε κρατικό, ούτε ιδιωτικό,** εργατική αυτοδιαχείριση, εργατική αυτοδιεύθυνση με κρατική στήριξη! Σημαίνει να αναπτύσσεις συλλογικές αμεσοδημοκρατικές, αντιεμπορευματικές, αντικοινοβουλευτικές, αντικρατικές **μορφές κοινότητας, αγώνα, αλληλεγγύης, εργατικού πολιτισμού.**

Κρίκος για μια τέτοια επαναστατική τακτική είναι η λογική και η πρακτική του «άμεσου επαναστατικού αγώνα» (ο οποίος στην εισήγηση κινδυνεύει να μείνει ...ένα πουκάμισο αδειανό). Άμεσος επαναστατικός αγώνας σημαίνει επαναστατικό περιεχόμενο (**άρα σφραγίζει και διαπερνά η αντικαπιταλιστική επανάσταση τη λογική των προγραμμάτων πάλης και του συνολικού πολιτικού προγράμματος**) και επαναστατικές μορφές (**άρα ανεξάρτητα όργανα εργατικής πολιτικής έξω, πέρα και ενάντια στο κράτος**).

Από αυτή την άποψη το ΝΑΡ πρέπει να μιλήσει και να θέσει ως στόχο την **επαναστατική απάντηση** στην κρίση και όχι απλά μια «εργατική», «αντικαπιταλιστική» ή πολύ περισσότερο «έκτακτη», «άμεση», «διάσωση» απάντηση. Που σημαίνει ότι απάντηση στην κρίση για τα εργατικά συμφέροντα και ανάγκες μπορεί να δοθεί **με την επανάσταση** και όχι απλά στη σκοπιά, στην προοπτική της κλπ.

Η ανάγκη αυτή προκύπτει από τις ίδιες τις επείγουσες απαιτήσεις της ταξικής πάλης σε περίοδο καπιταλιστικής κρίσης. Διαπιστώνεται, για παράδειγμα, ότι παρά την τεράστια λαϊκή δυσaréσκεια είναι πιο δύσκολο να ξεσπάσουν και να αναπτυχθούν αγώνες. Γιατί συμβαίνει αυτό; Ο φόβος, η αβεβαιότητα, η δυσκολία της οικονομικής κατάστασης είναι ασφαλώς καταλυτικός παράγοντας. Αλλά ταυτόχρονα καταλυτική είναι και η αίσθηση ότι σε τέτοιες συνθήκες, για να αξίζει να μπει κανείς στον αγώνα πρέπει να εμπνέεται από αιτήματα, στόχους και λογικές που μπορούν να οδηγήσουν σε μια ριζική καλύτερευση της θέσης του και όχι απλά σε κάποιες μικροδιορθώσεις. Ποιος θα παλέψει σήμερα απλά για ένα ...βοηθητικό επίδομα (όπως του προτείνει η ΓΣΕΕ και η Αριστερά); Ποιος θα πιστέψει ότι μπορεί να βάλει απλά ένα φρένο στην κατάσταση, όταν βλέπει να ξεδιπλώνεται υπερεθνικά αυτή η τεράστια επίθεση και κλεψιά των εργαζομένων;

Όλα αυτά σημαίνουν ότι ανεβαίνουν οι πολιτικές και «ιδεολογικές» προϋποθέσεις των αγώνων: Για να γίνουν αγώνες (και όχι για να πολιτικοποιηθούν εκ των υστέρων) απαιτείται ένα πρόγραμμα μάχης και ανάλογες μορφές διεκδίκησης που θα αντιστοιχούν στην οξύτητα της επίθεσης, που θα φέρνουν στο προσκήνιο ριζικές λύσεις των προβλημάτων, που θα δίνουν την αίσθηση μιας συνολικής εναλλακτικής απέναντι στον καπιταλιστικό μονόδρομο.

Απαιτείται επίσης, μέσα στα προγράμματα των αγώνων και της πολιτικής πάλης (και όχι απλά ως ιδεολογική ζύμωση) η πιο τολμηρή αντεπίθεση των αξιών, κριτηρίων, λογικών και πρακτικών της εργατικής χειραφέτησης, της κατάργησης της εκμετάλλευσης, της αντίθεσης στα μοντέλα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και κατανάλωσης, της αντιεμπορευματικής ικανοποίησης των αναγκών, της αλλαγής του τρόπου παραγωγής του πλούτου και του ίδιου του πλούτου που παράγεται, της συμβατής με το περιβάλλον οργάνωσης της ζωής. Αξιών, κριτηρίων, λογικών και πρακτικών έξω, πέρα και ενάντια στον καπιταλιστικό πολιτισμό.

Διαφορετικά η φθορά των κυρίαρχων αστικών αξιών που αναπτύσσεται εν μέσω της κρίσης δε θα οδηγήσει σε μια απελευθέρωση της συνείδησης για έναν ριζικό επανασχεδιασμό της κοινωνίας και της ζωής αλλά σε έναν επανεγκλωβισμό στις διάφορες αυταπάτες περί ενός πιο «ανθρώπινου», πιο «ρυθμισμένου» και «μη ασύδοτου» καπιταλισμού.

Η κρίση, δηλαδή, ενοποιεί περισσότερο από ποτέ την «οικονομική», «πολιτική» και «ιδεολογική» πάλη, και σε αυτό πρέπει να ανταποκριθεί το ΝΑΡ και όχι να αναπαράγει το διαχωρισμό τους.

Γ. Με βάση και τα παραπάνω **Κεντρική-συνολική πολιτική, ειδικά σήμερα εν μέσω κρίσης, είναι η ανάπτυξη νέου εργατικού κινήματος και αγώνων με ανάλογα χαρακτηριστικά.** Αυτό δεν είναι απλά ένα «κινηματικό καθήκον». Είναι η καρδιά του ΑΕΜ και οποιασδήποτε προσπάθειας συνολικής επαναστατικής πολιτικής παρέμβασης. Χωρίς αυτό δεν μπορεί να αναπνεύσει και να παίξει πρακτικό ρόλο καμιά «κεντρική πολιτική πρόταση». Αλλά και αντίστροφα, οι όποιες πολιτικές πρωτοβουλίες πρέπει πριν απ' όλα να βοηθάνε και να ενισχύουν αυτή την κατεύθυνση.

Αν πράγματι εννοούμε τα όσα έχουμε πει (και πρόσφατα αποφασίσει στην εργατική συνδιάσκεψη) για τη σημασία του νέου εργατικού κινήματος και τα επείγοντα βήματα που πρέπει να γίνουν, δε μπορεί να παρακάμπτεται στο όνομα μιας «κεντρικής πολιτικής» ή μιας «εκλογικής τακτικής» (με άλλοθι, μάλιστα, ότι «εδώ δεν τα βρίσκουμε μεταξύ μας, θα το βάλουμε ως όρο για συνεργασία με άλλες δυνάμεις;»!!!).

Ασφαλώς και δεν απαιτούμε μια πλήρη συμφωνία για το νέο εργατικό κίνημα για να προχωρήσουμε σε μια συνολική πολιτική συνεργασία στην κατεύθυνση του Πόλου. Αλλά δεν είναι ουσιαστικό και πραγματικό κριτήριο για το αν αυτή η συνεργασία είναι πραγματικά στην κατεύθυνση του Πόλου, το να περιλαμβάνει στην καρδιά του δεσμεύσεις και πρακτικά βήματα στην κατεύθυνση (τουλάχιστον) ενός νέου εργατικού κινήματος;

Αν δεν θέλουμε να πέσουμε σε έναν ανεργάτιστο τακτικισμό που θα μας αυτοαναιρεί, πρέπει να πούμε με σαφήνεια (και να εργαστούμε με αυτό το κριτήριο) ότι βασικό ποιοτικό στοιχείο συγκρότησης μιας πραγματικά ανεξάρτητης, «άλλης», επαναστατικής Αριστεράς και κεντρικό «δείγμα γραφής» της είναι η λογική και η πρακτική της για το εργατικό κίνημα. Οτιδήποτε άλλο αναπαράγει ένα μοντέλο μη εργατικής πολιτικής, όπου στο κέντρο της δεν είναι η ταξική πάλη και οι ανάγκες της αλλά μια κοινοβουλευτικού τύπου αντιπροσώπευση.

Δ. Η προσπάθεια να επιβληθεί ένα ερώτημα του τύπου «επαφή με τα αντιφατικά ρεύματα ή απομονωτική καθαρότητα» είναι παραπλανητική. Επαφή πού; Είναι το ίδιο η «επαφή» στους αγώνες, στα σωματεία, στα σχήματα, στα μέτωπα, με την «επαφή» σε ένα συνολικό πολιτικό μόρφωμα και στις εκλογές; Το αν για διάφορους λόγους δεν μπορεί να επιτευχθεί εκλογική ενότητα σημαίνει ότι σταματάει κάθε «επαφή»; Δηλαδή, τελικά κριτήριο για το αν έχουμε επαφή με τα διάφορα ρεύματα είναι η εκλογική ενότητα;

Και αντίστοιχα: Ηγεμονία πού; **Αν δεν υπάρχει ηγεμονία στο κίνημα και στους αγώνες, μπορεί να υπάρξει πραγματική ηγεμονία σε συνολικό πολιτικό επίπεδο;** Είναι ηγεμονία να γράφει τα «δικά μας» το εκλογικό πρόγραμμα και την ίδια στιγμή οι υπογράφωντες να πηγαίνουν με τη ΓΣΕΕ στους αγώνες, με το ΣΥΡΙΖΑ στην ευρωσυνθήκη, με το ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές κλπ.; (η εμπειρία από τις δημοτικές στην Πάτρα, όπου στην ουσία «βγάλαμε» τον επόμενο βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ δε μας λέει τίποτα; Και τότε «ηγεμονεύαμε» στο σχήμα...).

Η διαλεκτική ενότητα - ηγεμονίας (για να είναι διαλεκτική) είναι πολύ πιο πλούσια (και πιο δύσκολη) από αυτές τις καρικατούρες. Χτίζεται, όχι με διακηρύξεις (ούτε στις εκλογές - εκεί μπορεί να αποτυπώνεται αν υπάρχει) αλλά **με την πρακτική για αγώνες-κίνημα-μέτωπα με τα χαρακτηριστικά που λέμε** (στο βαθμό που κατακτούν τέτοια χαρακτηριστικά) **και με τολμηρή θεωρητική και πολιτική δουλειά επαναθεμελίωσης σε όλα τα επίπεδα.**

Ε. Είναι ανάγκη να βγάλουμε συμπεράσματα **από τη μακρόχρονη εμπειρία** της προσπάθειας για την προώθηση του Πόλου. Να γίνουμε πιο «**πραγματικοί**» και ουσιαστικοί. Από αυτή τη σκοπιά μπαίνουν οι όροι και οι προϋποθέσεις για πραγματικά βήματα για τον πόλο και όχι από τη σκοπιά κάποιας «κομματικής καθαρότητας». Τι λέει αυτή η εμπειρία;

-Δεν μπαίνει εύκολα **το ανεξάρτητο δυναμικό**, δεν έχουμε ρίξει το βάρος που πρέπει σε αυτό (πήγαμε στις αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις για τις εκλογές, αλλά δεν κάναμε -όταν δεν είχε εκλογές- τις αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις για τον πόλο), δεν έχουμε βρει τις κατάλληλες μορφές.

-Λειτουργήσε **απογοητευτικά και αποκρουστικά** το γεγονός ότι ενώ συζητούσαμε γενικά, όμορφα και ωραία με τις γνωστές δυνάμεις για τον πόλο, τον καπιταλισμό, το σοσιαλισμό κλπ., την ίδια στιγμή τσακωνόμασταν και συγκρουόμασταν για τα άμεσα και επίδικα πολιτικά ζητήματα (ποιος δε θυμάται πόσα χρόνια τσακωνόμασταν στα σχήματα για το 1400 και συνολικά για το με ποια αιτήματα το εργατικό κίνημα;).

-Δεν υπήρξε μόνο κοινή δράση σε κάποια μέτωπα (που σήμερα υπερτονίζονται), αλλά και **σοβαρές χωριστικές και αντιτιθέμενες πρακτικές**: απαίτηση στις δημοτικές εκλογές για συνεργασία με ΚΟΕ, Φόρουμ - Διεθνής αντικαπιταλιστική συνάντηση, αντιπολεμικό κίνημα, απεργίες ΓΣΕΕ, Κινητοποιήσεις για την Ευρωσυνθήκη και τη λιτότητα, άλλη λογική μέσα στην ΕΑΑΚ, ακόμη και στους αγώνες του φ.κ. (κλείσιμο του κινήματος κλπ.).

-Άρα, **η οικοδόμηση πραγματικών βημάτων είναι απαίτηση της ζωής και όχι ιδεολογική επιλογή**, αν θέλουμε η προοπτική του Πόλου να συσπειρώνει και να είναι αξιόπιστη. Αυτά τα βήματα είναι ουσιαστικοί όροι και προϋποθέσεις, όχι κάποιες γραφειοκρατικές κοπτοραπτικές κειμένων (που ζήσαμε σε προηγούμενες εκλογικές διαβουλεύσεις) ούτε απλά κάποια σημεία σε κάποια κείμενα.

-Όλα τα παραπάνω αφορούν και το ΜΕΡΑ. Το μοντέλο της συγκρότησής του (κεντρική πολιτική συμφωνία γραφείων που δεν πάταγε σε πραγματική κοινή πορεία στο κίνημα και τα μέτωπα), που έχει οδηγήσει στο γνωστό τέλμα, δεν πρέπει να επαναληφθεί. Το ζητούμενο δεν είναι να προστεθούν με το ίδιο μοντέλο και κάποιες άλλες δυνάμεις (όπως προτείνει ουσιαστικά η εισήγηση) αλλά να αλλάξει συνολικά η μεθοδολογία και η πρακτική στη συγκρότηση των πολιτικών μετώπων. Διαφορετικά δε θα κινούμαστε προς τον Πόλο αλλά προς νέα αδιέξοδα.

1. Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ-ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η κρίση που βρίσκεται σε εξέλιξη **αναδιαμορφώνει βίαια το έδαφος** πάνω στο οποίο θα κινηθούν οι κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις για τα επόμενα χρόνια. Η υπέρβασή της είναι ήδη ένα **επίδικο της ταξικής πάλης**, σε όλα τα επίπεδα (κοινωνικοοικονομικό, πολιτικό, θεωρητικό), με απρόβλεπτα αποτελέσματα. Περί τίνος πρόκειται όμως; .Οι αντικειμενικές συνθήκες στη βάση των οποίων διαμορφώνεται η πολιτική πρόταση του NAP και της νΚΑ είναι η ανάλυση για το στάδιο του Ολοκληρωτικού Καπιταλισμού,

ταυτόχρονης ανάπτυξης και κρίσης, και ιδιαίτερα της νέας φάσης του , που σηματοδοτείται από το 2001 και μετά, πυρήνας της οποίας είναι η σημερινή κρίση.

Δεν πρόκειται απλά για κρίση του νεοφιλελευθερισμού, ούτε ενός δήθεν καπιταλισμού-καζίνο, όπως διατείνεται ένα μεγάλο μέρος της Αριστεράς, αλλά **για κρίση υπερσυσσώρευσης, βαθιά κρίση του συστήματος και μάλιστα της νέας εποχής του, αυτής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού**. Η χρηματοπιστωτική έκφραση της είναι η κορυφή του παγόβουνου, καθώς είναι ο πιο ευάλωτος τομέας, αλλά η βάση του παγόβουνου βρίσκεται βαθιά στο έδαφος των νέων κοινωνικών σχέσεων που διαμορφώνει ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός. Άλλωστε ο ίδιος ο χρηματοπιστωτικός τομέας έχει το ρόλο της τεράστιας επιτάχυνσης της κυκλοφορίας του κεφαλαίου, από την οποία όμως εξαρτάται όλο και περισσότερο η ίδια η χρηματοδότηση της παραγωγικής διαδικασίας σε συνθήκες όπου υποκείμενο πλέον δεν είναι μια ατομική καπιταλιστική επιχείρηση αλλά **πολυμετοχικές πολυεθνικές και πολυκλαδικές επιχειρήσεις** που αντλούν κεφάλαια από τη χρηματιστηριακή αγορά.

Η ίδια η «εκτόξευση» του χρηματοπιστωτικού τομέα τις τελευταίες δεκαετίες στηρίχθηκε στην τεράστια κερδοφορία που πέτυχε το κεφάλαιο μέσα από την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και τη διεθνή του επέκταση, **σε συνθήκες ήττας και αδυναμίας ουσιαστικής αντίδρασης του εργατικού κινήματος**. Αυτό το «πλεονάζον» κεφάλαιο έγινε η βάση της χρηματιστηριακής φούσκας, οδηγώντας την ανταλλακτική αξία σε ένα πεδίο αφαίρεσης και συμβολοποίησης, απ' όπου μοιάζει τελείως αποκομμένη από τον κόσμο της υλικής παραγωγής. Αλλά το φαινόμενο αυτό παίρνει πιο γενικευμένες και δραματικές διαστάσεις λόγω του ότι **τα πάντα έχουν γίνει πλέον ανταλλακτικές αξίες και, μάλιστα, σε ένα διεθνοποιημένο καπιταλισμό**. Και επίσης, διότι **έχει μεγαλώσει η δυσκολία της γενικής αναπαραγωγής του κεφαλαίου**, καθώς προσκρούει πάνω σε σημαντικά κοινωνικά και περιβαλλοντικά όρια.

Από αυτή την άποψη, η σημερινή κρίση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί **κρίση της καθολικής εμπορευματοποίησης**, καθώς είναι έκφραση **του αποικισμού όλων των πηγών και πλευρών της ζωής από την αγορά και το χρήμα, όπου όλα έχουν γίνει εμπόρευμα και έχουν αποκτήσει μια χρηματιστηριακή τιμή** (ακόμη και οι ρύποι!). Είναι χαρακτηριστική, από αυτήν την σκοπιά, η επισιτιστική κρίση, που προηγήθηκε της χρηματοπιστωτικής, εκτοξεύοντας το ποσοστό της φτώχειας και οξύνοντας δραματικά το πρόβλημα επιβίωσης στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη. Η κρίση αυτή δεν προήλθε από κάποια έλλειψη αγαθών, από κάποια πτώση της παραγωγής (όπως στο παρελθόν), αλλά από την απαγορευτική για το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού αύξηση των τιμών των βασικών ειδών διατροφής. Είναι, δηλαδή, **μια κρίση εν αφθονία και όχι μια κρίση σπάνης**. Το ίδιο συνέβη και με την ενεργειακή κρίση: δραματική αύξηση τιμών, χωρίς πτώση παραγωγής.

Την ίδια στιγμή, η χρηματοπιστωτική κρίση στις ΗΠΑ προήλθε από μια υπερκαταναλωτική φούσκα στηριγμένη στο «αμερικάνικο όνειρο» που μετατράπηκε σε εφιάλη εν μια νυκτί για εκατομμύρια Αμερικανούς. Η **υπερκατανάλωση** για ένα μικρό μέρος του αναπτυγμένου καπιταλισμού είναι η άλλη όψη της **υποκατανάλωσης** για τη μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου. Η **αφθονία** αγαθών για τους λίγους σημαίνει **τεχνητή σπάνη** για το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο. Η ξέφρενη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και η **μετατροπή σε παραγωγική δύναμη και σε οικονομικούς «πόρους» όλων των πηγών της ζωής και της φύσης** οδηγεί στην εξάντληση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων. Η υπερανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων οδηγεί στην υπανάπτυξη των ανθρώπων και των κοινωνιών και θέτει σε ριζικό κίνδυνο την ίδια την επιβίωση του πλανήτη.

Η ουσία, επομένως, αυτής της κρίσης είναι ότι **η συνέχιση της ανάπτυξης του καπιταλισμού μπορεί να γίνεται σήμερα μόνο με μεγαλύτερη από ποτέ καταστροφή τόσο του ανθρώπου όσο και της φύσης**. Και η κρίση (αναγκαία σύμφωνα με τον Μαρξ για την **ανανέωση** του καπιταλισμού) είναι μέρος αυτής της διαδικασίας. Το κεντρικό πρόβλημα, λοιπόν, αυτής της εποχής του καπιταλισμού, που έρχεται με ακόμη πιο δραματικό τρόπο στο προσκήνιο μέσω της κρίσης, **δεν είναι πλέον πόσος πλούτος παράγεται, αλλά τι πλούτος παράγεται**. Το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου που παράγεται είναι πλούτος άχρηστος και καταστροφικός: **πλούτος θανάτου** (όπλα, ναρκωτικά κλπ), **πλούτος τεχνητών αναγκών** (ψυχαναγκαστική κατανάλωση νέων προϊόντων) και **πλούτος άσχετος με τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες** (τι είναι όλα αυτά τα ασύλητα ποσά που «χορεύουν» στα χρηματιστήρια του κόσμου;). Αλλά ακόμη και ο αναγκαίος για την

επιβίωση πλούτος παράγεται με τρόπο **καταστροφικό** για τον άνθρωπο και τη φύση. Η περιβαλλοντική κρίση συμπυκνώνει δραματικά αυτήν την κατάσταση: **Δεν υπάρχει βιώσιμη λύση που να είναι συμβατή με το σημερινό τρόπο παραγωγής και με το επίπεδο καταναλωτικών αναγκών του αναπτυγμένου καπιταλισμού.**

Η κρίση σε αυτήν την εποχή, λοιπόν, θέτει **βαθύτερα ερωτήματα και νέες απαιτήσεις** για την Αριστερά, που πρέπει να απαντήσει η προσπάθεια της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Πριν απ' όλα επιτάσσει μια **αποφασιστική μετατόπιση από το πλαίσιο της διανομής του πλούτου**, που είναι μέχρι σήμερα το παραδοσιακό πλαίσιο διεκδικήσεων της Αριστεράς ακόμη και της «επαναστατικής», σε ένα πλαίσιο που θα απαντά στα κρίσιμα ερωτήματα: **Τι πλούτος, πώς παράγεται και γιατί;** Χωρίς να εγκαταλείπεται η διεκδίκηση και του σημερινού πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι και τους ανήκει, πρέπει να τεθεί ευθέως το ζήτημα ότι η αναδιανομή του σημερινού πλούτου δεν αρκεί για την μακροπρόθεσμη επιβίωση. Και ότι η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα **δεν είναι απλά η παραγωγή περισσότερου πλούτου γενικά** (ακόμη και υπό εργατική εξουσία), **αλλά η αλλαγή αυτού του πλούτου και του τρόπου παραγωγής του.**

Η υπέρβαση της κρίσης είτε θα γίνει εις βάρος των εργαζομένων είτε σαρώνοντας το σύστημα που γεννά τις κρίσεις. **Η ταξική πάλη αποφασίζει** και όχι κάποια «αντικειμενική λογική της ιστορίας» ή μια «τελική κρίση του καπιταλισμού». Έτσι στις σημερινές συνθήκες, **η απόκρουση της συνολικής επίθεσης του κεφαλαίου τείνει να δένεται πιο στενά, πιο οργανικά, πιο αναγκαία με την αντικαπιταλιστική επανάσταση.** Γιατί απόκρουση σημαίνει ματαίωση βασικών στρατηγικών επιλογών που είναι αναγκαίες για την υπέρβαση της κρίσης από τη σκοπιά του κεφαλαίου. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να υπάρξουν επιμέρους νίκες του εργατικού κινήματος, κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Όμως, συνολική απόκρουση σημαίνει **τουλάχιστον έναν κοινωνικοπολιτικό συσχετισμό όπου προβάλλει η επαναστατική απειλή. Όχι μόνο δεν μπορεί να σταθεί μια «ενδιάμεση λύση» σήμερα, αλλά μπροστά σε κάθε σοβαρή προσπάθεια απόκρουσης της επίθεσης θα μπαίνει πιο άμεσα και πιο δραματικά το πρόβλημα της ανατροπής της εξουσίας και της ριζικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας.**

Από αυτή την άποψη, αντίσταση-ρήξη-ανατροπή της συνολικής επίθεσης του κεφαλαίου μπορεί να υπάρξει μόνο **με τον επαναστατικό αγώνα, με την αντικαπιταλιστική επανάσταση, από τη σκοπιά της πλήρους εργατικής χειραφέτησης και της σύγχρονης κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Η συνολική αντεπίθεση με τις ανάγκες, τα δικαιώματα και τις επιθυμίες μας μπορεί να επιβάλλει και την άμεση επιβίωση και βελτίωση και όχι η παραίτηση και η αποδοχή της κρίσης. Η κρίση δεν είναι ευκαιρία για «έκτακτα προγράμματα» και «πλατιές ενότητες», ενώ η ανατροπή και η επανάσταση είναι πάντα ζήτημα ενός επόμενου «σταδίου» που όλο έρχεται αλλά ποτέ δεν «ωριμάζει». Η μεγάλη αντιστροφή που πρέπει να επεξεργαστεί και να φέρει στην πράξη η κομμουνιστική επαναθεμελίωση είναι **πώς θα έρθει η επανάσταση σήμερα και όχι πώς θα την πλησιάζουμε διαρκώς, μέσω διάφορων σταδίων, φάσεων, καμπών κλπ, σε ένα αόριστο μέλλον.****

Ο δρόμος του επαναστατικού αγώνα **υπάρχει σε κάθε φάση της ταξικής πάλης.** Η επιλογή του και η ανάπτυξή του απαιτεί όμως μια Αριστερά που θα συγκροτείται σε ανεξαρτησία από το σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού και των πολιτικών σχεδίων ενσωμάτωσης και υποταγής, μετωπικά και με υποκείμενο πριν απ' όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές των κοινωνικών μαχών και της αντικαπιταλιστικής αναζήτησης. Μια Αριστερά ικανή **να οξύνει την ταξική αντιπαράθεση, να δίνει ανατρεπτική προοπτική και θετικό περιεχόμενο στις ανάγκες και τα συμφέροντα και όχι να αναζητά «εναλλακτικές λύσεις» διάσωσης.**

Το πιο επείγον και κρίσιμο ζήτημα που θέτει η κρίση και η επίθεση είναι η **υπέρβαση του ιστορικού σχίσματος εργατικού κινήματος και εργατικής πολιτικής.** Όσο το εργατικό κίνημα παραδίδεται και από την Αριστερά στην αστική πολιτική, **στο όνομα μιας καθαρής υποτίθεται οικονομικής πάλης** όλων των εργαζομένων, τόσο δε θα διαμορφώνεται αντίπαλο δέος. Η συγκρότηση ενός **πολιτικού εργατικού κινήματος χειραφέτησης** είναι όρος και για αποτελεσματική αντίσταση και οικονομικές κατακτήσεις. **Η πολιτική ενοποίηση και κατεύθυνση ανατροπής είναι το καθοριστικό στοιχείο για νίκες ή ήττες.**

Ειδικά σήμερα είναι επιτακτική ανάγκη επιβίωσης και προοπτικής το νέο εργατικό κίνημα να αντιπαρατεθεί στην κρίση **και πρακτικά, επιχειρώντας να οργανώσει τη ζωή σε αντιεμπορευματική - αντικαταναλωτική βάση**: Να οργανώσει τις δικές του μορφές επιβίωσης, αλληλεγγύης, πολιτισμού, έξω από το κράτος και την οικονομία της ανταλλαγής, με αυτοοργάνωση και άμεση δημοκρατία, έξω από τις πρακτικές της ανάθεσης και της εκπροσώπησης. Όλα αυτά σημαίνουν ότι «απάντηση» στην κρίση **δεν μπορεί να δοθεί με μια συγκυριακή τακτική ή με μια απλά εκλογική συμφωνία**. Χρειάζεται ένα **συνολικό πολιτικό σχέδιο, με κέντρο την όξυνση και την ανώτερη ενοποίηση και πολιτικοποίηση της ταξικής πάλης σε επαναστατική κατεύθυνση**, μέσα στο οποίο, επεισόδια όπως οι εκλογές θα πρέπει να κρίνονται με κριτήριο την προώθηση αυτού του σχεδίου (**στην πράξη και όχι απλά σε κάποια κείμενα**), τη διαμόρφωση **μακροπρόθεσμων** απαντήσεων για τις πολιτικές μάχες μιας ολόκληρης περιόδου. **Ενισχύεται η ανάγκη η πάλη για την ανατροπή της επίθεσης στα μέτωπα της πολιτικής-κοινωνικής αντιπαράθεσης να μην αποκόβεται από την πάλη για την επίλυση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας.**

2. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ: ΕΝΟΠΙΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ - ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ.

Χρόνια τώρα, η αστική ρητορεία προβάλλει την επιτυχή συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ως αναγκαία και ικανή συνθήκη για πανκοινωνική ευημερία. Όμως, οι αλληπάλληλες «λιτότητες», «αναγκαίες θυσίες» κλπ, έχουν πλέον εξαντλήσει τα αποθέματα πειθούς της εν λόγω φιλολογίας και ήδη, μεγάλα τμήματα της κοινωνίας αμφισβητούν, από διαφορετικές αφετηρίες και δρόμους, την κοινωνική αυταξία του ευρωμονόδρομου. Παρά ταύτα, ενώ το ευρωπαϊκό και εγχώριο κεφάλαιο οξύνουν ταχύτατα την επίθεσή τους στην εργατική τάξη, οι σχετικές αναζητήσεις της πλειοψηφίας των εργαζομένων (αλλά και αριστερών πολιτικών δυνάμεων), κινούνται ανάμεσα σε προβληματισμούς όπως: «υπεράσπιση του εθνικού κράτους έναντι της Ε.Ε.» ή «αποδέσμευση σημαίνει επιστροφή στο ελληνικό «μπακάλικο», άρα καλύτερα ίσως αλλαγή των συσχετισμών στην Ε.Ε» είτε «η αντικαπιταλιστική αποδέσμευση είναι ανέφικτη ή μελλοντικός στόχος (για να μην πούμε μακρινό όνειρο) για την εργατική τάξη, θα ήταν συνεπώς χρήσιμη η συμμαχία της με κάποιες αστικές μερίδες - εγχώριες ή διεθνείς - ανταγωνιστικές με τις κυρίαρχες» ή «υπάρχουν αστικές μερίδες με αντιιμπεριαλιστικά συμφέροντα», «τα αστικά μπλοκ ή και οι ανταγωνιζόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δεν ταυτίζονται σε δύναμη, συνεπώς δεν είναι όλα το ίδιο εχθρικά για την εργατική τάξη», κ.ά.. Κοινό στοιχείο των παραπάνω προβληματισμών, αποτελεί η αντίληψη ότι ο ενδοαστικός ανταγωνισμός σημαίνει έλλειψη ενότητας και στην εκμετάλλευση, άρα μπορεί να παράξει οφέλη για την εργατική τάξη. Εύλογα, υπό αυτό το πρίσμα, μια συμμαχία της εργατικής τάξης με αστικές μερίδες, υπό προϋποθέσεις, θα ήταν επωφελής και για την ίδια...

Οι παραπάνω προσεγγίσεις είναι εσφαλμένες, όχι γιατί «νοθεύουν» την «καθαρή» επαναστατική γραμμή, αλλά γιατί, πρώτα απ' όλα, παραβλέπουν τα πραγματικά δεδομένα της σύγχρονης καπιταλιστικής ανάπτυξης και κρίσης, που δημιούργησαν και τροφοδότησαν το διεθνές καπιταλιστικό πλέγμα και τις ολοκληρώσεις ως επιμέρους μορφές του. Η εγγενής τάση συγκέντρωσης, συγκεντροποίησης και διεθνοποίησης του κεφαλαίου, τροφοδότησε - εκρηκτικά μετά την εκδήλωση της κρίσης της δεκαετίας του '70 - την ανάπτυξη των πολυεθνικών πολυκλαδικών μονοπωλίων και οδήγησε, μεταξύ άλλων, στη σημερινή διεθνή δράση και κυριαρχία τους. Πραγματοποίησαν την πρωταρχική συσσώρευση κεφαλαίου και την πολιτική συγκρότηση της κυριαρχίας τους στα πλαίσια του εθνικού κράτους, πριν «εφορμήσουν» προς τον διεθνή ανταγωνισμό, αυτοτελώς και διά του εθνικού κράτους. **Ο ολοένα και πιο οξύς ανταγωνισμός μεταξύ τους, δεν εμποδίζει τις συμπράξεις σε ομίλους ή σε ολοκληρώσεις διά των εθνικών κρατών, προκειμένου να εξασφαλίζεται αποτελεσματικότερα, αφ' ενός, η εκμετάλλευση της εργατικής τάξης εντός και περίεξ συγκεκριμένης γεωγραφικής περιοχής, αφ' ετέρου ο, από καλύτερες θέσεις, διεθνής ανταγωνισμός, έναντι άλλων ολοκληρώσεων ή εθνικών κρατών.** Στην εξέλιξη της παραπάνω διαδικασίας, εντάχθηκε οργανικά, το σύνολο των αστικών τάξεων και των επιμέρους μερίδων τους, μια που η διεθνής δράση του κεφαλαίου, αποτελεί πλέον, οργανική προϋπόθεση για την αναπαραγωγή του και σε εθνικό επίπεδο.

Η ποικιλία των μορφών με τις οποίες δραστηριοποιείται το κεφάλαιο -αυτοτελώς ή δια των εθνικών κρατών και των ολοκληρώσεων - καθώς και οι πολυπλόκαμοι ανταγωνισμοί του, δεν αντανakλούν αντίστοιχες

διαφοροποιήσεις στην γραμμή της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. **Αντιθέτως, η ανταγωνιστικότητα και η ισχύς της εταιρίας, του εθνικού κράτους ή της ολοκλήρωσης, οικοδομείται με την κερδοφορία που αποσπάται μέσω της εντεινόμενης εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης.** Αυτή ακριβώς η αλήθεια, επωφελής για το σύνολο του διεθνούς κεφαλαίου, αποτελεί και τη βάση, στην οποία εδράζονται όλα τα τραστ, οι όμιλοι, οι ολοκληρώσεις, οι συμμαχίες, κλπ. **Και σε αυτήν τη βάση, δεν καταγράφεται ποτέ καμία διαταραχή στις συμμαχίες, κανέναν ανταγωνισμό των αστικών τάξεων ή κάποιας μερίδας τους.** Στην καπιταλιστική ζούγκλα, οι ανταγωνισμοί αφορούν το μοίρασμα της λείας και ποτέ τη διάσωση του θύματος, όπως και στην πραγματική ζούγκλα άλλωστε, όπου καμία αντιλόπη δεν σώθηκε, επειδή πάλευαν τα λιοντάρια για το ποιο θα την πρωτοφάει...

Στο παραπάνω πλαίσιο, η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση αποτελεί κοινό, αναγκαίο και επικερδή στόχο τόσο του ευρωπαϊκού, όσο και του ελληνικού κεφαλαίου. **Εθνικό κράτος και υπερεθνική ολοκλήρωση, κινούνται, αλληλοδιαπλεκόμενα και ταυτόχρονα προς την ίδια κατεύθυνση, με ενίσχυση του ενός ή του άλλου, όπου υπάρχει αντίστοιχη ανάγκη του κεφαλαίου.** Η ενίσχυση του υπερεθνικού αποτελεί αναγκαιότητα για την επιτυχία της ολοκλήρωσης, που αποτελεί κοινό κεντρικό στόχο του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, προκειμένου η ένωση να διεκδικήσει ανταγωνιστικό παγκόσμιο ρόλο. Ταυτόχρονα, η ενίσχυση αυτή, εξυπηρετεί τα εθνικά κράτη που, κινούμενα στην ίδια κατεύθυνση, επιτυγχάνουν μεγαλύτερες ταχύτητες με λιγότερους κοινωνικοπολιτικούς τριγμούς (π.χ. αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις στην κοινωνική ασφάλιση, στρατηγική της Λισσαβόνας για την εργασία κ.ά.). **Με την πολιτική αυτοματοποίηση στην εντατική και εκτατική ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων που προσφέρει ο υπερεθνικός σχηματισμός, κερδοφορούν και το εθνικό κράτος και οι εγχώριες αστικές τάξεις από τη μεσαιωνική εκμετάλλευση των εργατικών τάξεων.** Μια κερδοφορία, που κατόπιν μεταφράζεται σε ισχύ στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό, εντός και εκτός ολοκλήρωσης. Παράλληλα, το εθνικό κράτος διατηρεί τον αποφασιστικό του ρόλο για την ίδια την ύπαρξη της ολοκλήρωσης - χαρακτηριστικά στη Μεταρρυθμιστική Συνθήκη διατυπώθηκε πανηγυρικά η κατ' εντολή των εθνικών κρατών αρμοδιότητα της Ένωσης - μια που οι ολοκληρώσεις είναι στρατηγικού χαρακτήρα για το κεφάλαιο, αλλά όχι απαραίτητα και για πάντα αυτή η ολοκλήρωση.

Οι προβλεπόμενες διαρθρωμένες συνεργασίες εντός της Ε.Ε. αποτυπώνουν με ευκρίνεια το καπιταλιστικό πλέγμα. Η αναβάθμιση χωρών όπως η Ελλάδα, μέσω της συμμετοχής τους στις διαρθρωμένες συνεργασίες, δεν εξισώνει σε ισχύ τα κράτη μέλη, αντιθέτως, **κάθε εθνικό κράτος διαπλέκεται με την ολοκλήρωση, με διαφορετικούς όρους και ταχύτητες. Όπως ακριβώς, με ποικίλους όρους και ταχύτητες είναι προσδεμένο στην ολοκλήρωση κάθε εγχώριο κεφάλαιο.** Για παράδειγμα, τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης (ΚΠΣ) και οι επιδοτήσεις, που αποτελούν τρανταχτό παράδειγμα αναδιανομής του εισοδήματος της εργατικής τάξης σε όφελος του κεφαλαίου, τροφοδοτούν, ταυτόχρονα και με διαφορετικούς όρους, τόσο τις πιο δυναμικές μερίδες της ελληνικής αστικής τάξης, όσο και τις πιο αδύναμες. Τα μεγάλα έργα του ελληνικού δημοσίου που κατασκευάζουν οι πιο δυναμικοί κατασκευαστικοί όμιλοι εταιριών, χρηματοδοτούνται από τα ΚΠΣ, αλλά και δεκάδες μικρότερες επιχειρήσεις που διαπλέκονται με το κράτος και αναλαμβάνουν προγράμματα ή εισπράττουν επιδοτήσεις για την όποια επιχειρηματική τους δραστηριότητα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση διατυπώνει, στη Μεταρρυθμιστική Συνθήκη της Λισσαβόνας, την πρόθεση πολιτικής ηγεμονίας στην ευρύτερη γειτονιά της, διαμόρφωσης σφαιρών επιρροής της, αλλά και αναβαθμισμένου παγκόσμιου πολιτικού ρόλου. Με πολιτικά, αλλά και στρατιωτικά μέσα «για την προώθηση της ενσωμάτωσης όλων των χωρών στην παγκόσμια οικονομία»... **Στη διαδικασία αυτή το εθνικό κράτος δεν ακολουθεί, πρωταγωνιστεί, μαζί με το ιμπεριαλιστικό κέντρο.** Τα εθνικά κράτη μέλη, δεσμεύονται να παρέχουν τις δικές τους στρατιωτικές δυνάμεις και εξοπλισμό, για την εξασφάλιση της επιθυμητής επιχειρησιακής αυτονομίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης σ' αυτές στρατιωτικές επεμβάσεις στο εξωτερικό, αλλά και στο εσωτερικό (για την αντιμετώπιση ασύμμετρων απειλών). Η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στη μόνιμη διαρθρωμένη στρατιωτική συνεργασία, συνεπάγεται ασφαλώς απολαβές, όπως, μεγαλύτερο κομμάτι από τη λεία της εκτατικής ανάπτυξης των καπιταλιστικών σχέσεων σε νέες αγορές, ενίσχυση της ιμπεριαλιστικής δράσης και του ρόλου του στα Βαλκάνια, ενίσχυσή του στο πλαίσιο του ανταγωνισμού του με την Τουρκία κλπ. Ταυτόχρονα, στο εσωτερικό, ο ελληνικός στρατός έχει αναπροσαρμόσει το κεντρικό του δόγμα από την «άμυνα της πατρίδας» στην «αντιμετώπιση ασύμμετρων απειλών» και στους προληπτικούς πολέμους, προοιωνίζεται στράτευση στα 18 χρόνια, ενώ ήδη ελληνικά στρατεύματα «αμύνονται» στο Αφγανιστάν και τα Βαλκάνια. Σ' αυτό το πλαίσιο, η τεράστια εξαγωγή ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια και η μόνιμη και σταθερή παρουσία του ελληνικού στρατού εκεί, αφ' ενός περιφρουρούν τις επενδύσεις, αφ' ετέρου συγκροτούν πολιτική ισχύ, ικανή να προωθεί περαιτέρω τα ελληνικά καπιταλιστικά συμφέροντα. Είναι προφανές, ότι από αυτή τη δράση

του ελληνικού κεφαλαίου και του κράτους του, κανένα όφελος δεν αποκόμισε η ελληνική εργατική τάξη, πολλώ δε μάλλον η Βαλκανική. Αντιθέτως, **επέκτεινε και εμβάθυνε τις εκμεταλλευτικές σχέσεις στο εσωτερικό (και στα Βαλκάνια βέβαια) και άσκησε πίεση στα εργατικά εισοδήματα, προκειμένου να αποσπασθεί μεγαλύτερο ποσοστό υπεραξίας**, για μεγαλύτερη κερδοφορία και άρα κεφάλαια προς εξαγωγή στο διεθνές ανταγωνιστικό περιβάλλον.

Τα φαινόμενα αυτά, οξύνονται ακόμη περισσότερο, όσο οξύνεται και η κρίση του συστήματος και αναδεικνύουν ότι **η ολοκλήρωση αποτελεί οργανικό στοιχείο για την εξασφάλιση των όρων αναπαραγωγής και κυριαρχίας της εγχώριας αστικής τάξης και δεν υπάρχει καμία μερίδα της, μη διαπλεκόμενη με αυτήν. Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει αστική μερίδα, εν δυνάμει έστω, σύμμαχος της εργατικής τάξης στο αίτημα για αποδέσμευση - πολύ περισσότερο αντικαπιταλιστική - από την Ε.Ε., και γι' αυτό δεν μπορεί να ικανοποιηθεί αυτό, από καμία «αριστερή και προοδευτική» αστική κυβέρνηση. Η αντικαπιταλιστική αποδέσμευση δεν μπορεί, παρά μόνο να επιβληθεί, με την μαζική, επαναστατική δράση της χειραφετημένης εργατικής τάξης. Αυτή η βίαιη επιβολή της διάσπασης στην οργανική σχέση που συνδέει το ελληνικό κεφάλαιο με την ολοκλήρωση, δεν κλονίζει απλώς την αστική κυριαρχία, αλλά, εξ αντικειμένου, θέτει ζήτημα εξουσίας, και συνεπώς, είτε επαναστατικής ανατροπής της αστικής κυριαρχίας για την συνολική κοινωνική απελευθέρωση είτε συντριβής από τις «αλληλέγγυες» δυνάμεις της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης.** Αποκαλυπτική σχετικά, ήταν η πρόσφατη άσκηση «HELBRUC» του ευρωστρατού στην Ελλάδα, κατά την οποία, στρατιωτικές δυνάμεις αντιμετώπιζαν αντι-ευρωπαίους διαδηλωτές... Υπό αυτό το πρίσμα, το αίτημα της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης και της επαναστατικής ανατροπής, αποδεικνύονται σήμερα αλληλένδετα, εφικτά και επίκαιρα όσο ποτέ.

Η ανάδειξη της σχέσης αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης και επαναστατικής διαδικασίας, δεν αποτελεί κάποια «μεταφυσική», θεωρητική αναζήτηση (είναι ίσως τέτοια, για όσους τυχόν θεωρούν μεταφυσικό το στόχο της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης και θεωρία την επανάσταση). **Στην πράξη, η απάντηση στο ερώτημα εάν μπορεί να υπάρξει αντικαπιταλιστική αποδέσμευση ανεξάρτητη από την επαναστατική διαδικασία ή όχι, καθορίζει την τακτική στο σήμερα, τόσο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς όσο και του εργατικού κινήματος. Καθορίζει συμμαχίες, κοινά μέτωπα και πολιτικά προγράμματα πάλι.**

3. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Οι τριγμοί στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, η άνοδος του πληθωρισμού και των ελλειμμάτων, το δημόσιο χρέος και η εκτίναξη της ανεργίας οδηγούν δεξιά και σοσιαλδημοκρατία σε μια «φυγή προς τα μπρός» για την λεηλασία του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας τόσο σε εθνικό αλλά και σε διεθνές επίπεδο. Στην Ελλάδα η κλιμάκωση της επίθεσης της κυβέρνησης της ΝΔ στους εργαζόμενους σε συνδυασμό με την συνεχιζόμενη στρατηγική κρίση του ΠΑΣΟΚ ενισχύουν την αποστοίχιση λαϊκών στρωμάτων από τον αστικό δικομματισμό. Απέναντι σε αυτές τις συνθήκες η αριστερά του ΣΥΝ και του ΚΚΕ κινούνται χωρίς πολιτική γραμμή ανατροπής, μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων και του κινήματος. Το αποτέλεσμα είναι ότι όσο ανεβαίνει η συζήτηση για τα γκάλοπ και το ρεύμα διαμαρτυρίας και ενώ ο ΣΥΝ και το ΚΚΕ υψώνουν τους τόνους, συνεχίζεται η εφαρμογή της εκπαιδευτικής αντιμεταρρύθμισης, ανακοινώνεται η εφαρμογή του ασφαλιστικού, προχωρούν νέες ιδιωτικοποιήσεις και εν μέσω οικονομικής κρίσης η κυβέρνηση ανακοινώνει φοροεπιδρομή, τον Καποδίστρια 2 και σειρά άλλων μέτρων.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα την επόμενη περίοδο, αφού ήδη σ' αυτούς μετακυλύεται το κόστος της κρίσης. Ο Καραμανλής έδωσε 28 δις στους τραπεζικούς ομίλους, που έχουν υποθηκεύσει το μέλλον δυο γενιών, όταν δεν έβρισκε κονδύλια για να δώσει το επίδομα θέρμανσης. Η αύξηση του κόστους ζωής βάζει στη μέγγενη πρώτα τις ανάγκες της γενιάς των 700 ευρώ. Η μεταρρύθμιση στην παιδεία, με προεξέχοντα στόχο για την περίοδο την αναγνώριση των Κ.Ε.Σ. και το άνοιγμα του δρόμου για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια στοχεύει στην πλήρη υποταγή της εκπαίδευσης και της έρευνας στις ανάγκες του κεφαλαίου. Η αύξηση των πολεμικών δαπανών, κατατάσσει την Ελλάδα στον 4° μεγαλύτερο αγοραστή όπλων στον κόσμο και την περιοχή μας, στην πιο στρατιωτικοποιημένη ζώνη του κόσμου (πλην των εμπόλεμων

περιοχών). Η νεολαία, που καλείται από τα 19 να ενταχθεί στον ελληνικό στρατό των ασύμμετρων απειλών και του προληπτικού πολέμου, θα είναι η πρώτη βορά στις όποιες περιφερειακές και σύντομες πολεμικές συγκρούσεις του επόμενου διαστήματος.

Ο νέος γύρος κοινωνικού πολέμου της κυβέρνησης, η κοινωνική δυσaráσκεια και η ανεπάρκεια των προτάσεων ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ φέρνουν με νέους όρους στο προσκήνιο την αναγκαιότητα της ανεξάρτητης πολιτικής συγκρότησης της επαναστατικής αριστεράς. Αυτή η συγκρότηση δεν έχει προοπτική χωρίς ενωτική απεύθυνση στο σύνολο του αριστερού δυναμικού, παρέμβαση στους αγώνες της περιόδου και ενιαία πολιτική έκφραση που θα στηρίζεται σε ένα περιεχόμενο που θα αναπτύσσεται διαρκώς, θα παίρνει υπόψη του τις αντιφάσεις και τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε ζητήματος και συγκυρίας αλλά θα έχει στον πυρήνα την ανεξαρτησία από την αστική πολιτική και τους μηχανισμούς της, την έκφραση σε κάθε χώρο των στρατηγικών συμφερόντων της νεολαίας και των εργαζομένων, την ανάγκη για νικηφόρους αγώνες που θα αντιστρέψουν την σημερινή κατάσταση στο εργατικό κίνημα. Η ενοποίηση θέλουμε να κατακτάται σε κάθε χώρο, σε κάθε ζήτημα και σε συνολικό πολιτικό επίπεδο, μέσα από την ίδια την εμπειρία των αγωνιστών.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά όλο αυτό το διάστημα σήκωσε τη σημαία ανατροπής του νόμου-πλαίσιο στην πρώτη απόπειρα εφαρμογής του, συνέβαλλε αποφασιστικά στην πρωτοβουλία για το συντονισμό των σωματείων, στο αντιπολεμικό κίνημα, στα κινήματα πόλης. Οι προσπάθειες αυτές ήταν και είναι ουσιαστικά η μόνη αντιπολίτευση σε μια σειρά κρίσιμα κοινωνικά μέτωπα που βρίσκονται στην αιχμή της επίθεσης της κυβέρνησης. Μετά τις βουλευτικές εκλογές και παρά τον κατακερματισμό των δυνάμεων υπήρχε η αίσθηση ότι για πρώτη φορά τόσοι πολλοί αγωνιστές συμμετείχαν στη συζήτηση για την αντικαπιταλιστική αριστερά και τις προοπτικές της έστω και από διαφορετικούς δρόμους και αφετηρίες. **Όμως η αδυναμία ανάληψης πολιτικών πρωτοβουλιών και σύνδεσής του με τα κοινωνικά μέτωπα είχε σαν αποτέλεσμα ενώ η κυβέρνηση προχωρούσε σε καταιγίδα αντιλαϊκών μέτρων (που κορυφώθηκαν με το ασφαλιστικό) να εγκλωβιστεί η συζήτηση στην αναμονή των εκλογών.** Κατα συνέπεια ενώ η αντικαπιταλιστική αριστερά συζητάγε για τις ευρωεκλογές δεν μπόρεσε να πάρει μια κοινή πρωτοβουλία για την ευρωσυνθήκη την ώρα που σε όλη την Ευρώπη και στην Ελλάδα συζητιούνταν το Ιρλανδικό «όχι».

Την περίοδο αυτή βέβαια εμφανίστηκαν και αντίστροφες τάσεις: ελπιδοφόρα ήταν η συγκέντρωση της πρωτομαγιάς που συσπείρωσε με σχετικά πιο μαζικούς όρους από άλλες χρονιές ένα δυναμικό οργανώσεων και αγωνιστών και απέδειξε ότι **είναι εφικτή η πολιτική ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με όρους κινήματος.** Το ίδιο έχουν δείξει και οι αγωνιστικές εμπειρίες από το φοιτητικό κίνημα, τα βήματα συντονισμού των σωματείων αλλά και παλαιότερα, η Πρωτοβουλία για την Αναθεώρηση του Συντάγματος, η παρέμβαση στο ΕΚΑ, οι πρωτοβουλίες για τον πόλο, η συγκρότηση της Πρωτοβουλίας Αγώνα.

Αυτές οι θετικές πλευρές κάνουν επιτακτική την ανάγκη το ΝΑΡ και το ΜΕΡΑ να δώσουν τη μάχη της πολιτικής αυτοτέλειας της επαναστατικής αριστεράς και της ενωτικής απεύθυνσης έτσι ώστε να γίνουν αποφασιστικά βήματα στην πολιτική ενοποίηση των δυνάμεων και να υπερβούμε ακόμα και τα υπάρχοντα οργανωτικά σχήματα. Συνεπώς, θέλουμε πολιτικό εκφραστή -και όχι μία συγκόλληση- των ήδη υπάρχουσών κινηματικών διαδικασιών, που στη βάση κοινών κατευθύνσεων και αγώνων θα ενοποιεί την Αντικαπιταλιστική Αριστερά. Όρος και προϋπόθεση για την υγιή λειτουργία των μετώπων, αποτελεί η διασφάλιση του ότι, οι διαφορετικές απόψεις οργανώσεων, σχημάτων και αγωνιστών δεν μπαίνουν κάτω από το χαλάκι αλλά εκφράζονται και αυτοτελώς, αντιπαρατίθενται ώστε να συντεθούν σε ανώτερο επίπεδο και οι διαδικασίες των μετώπων παράγουν αυτοτελώς πολιτική. Τελικά, η πρόκληση για τις δυνάμεις της κομμουνιστικής χειραφέτησης είναι **να κατακτούν την ηγεμονία στα ρεφορμιστικά ρεύματα μέσα στο ευρύτερο αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο.**

Σήμερα μπαίνει με άλλη ένταση το ζήτημα της ενοποίησης του κατακερματισμένου κόσμου της εργασίας και της νεολαίας. **Πού ενοποιείται αυτός ο κόσμος; Αν όχι σε μια πολιτική γραμμή ενιαία και συνολική, που να αναμετράται με τον πυρήνα των αλλαγών, με το σύνολο της επίθεσης του αστικού μπλοκ εξουσίας; Αν όχι στη βάση των υλικών του συμφερόντων;** Χωράνε οι ανάγκες, τα όνειρα και επιθυμίες του στο υπάρχον πολιτικό σύστημα; Στο υπάρχον εργατικό κίνημα; Χρειάζεται άρα, με μαγιά τη νέα εργατική βάρδια, να προχωρήσει με πιο ουσιαστικά βήματα και μεγαλύτερη επιμονή η υπόθεση του νέου εργατικού κινήματος. **Να σηματοδευτεί από τη στροφή του Ναρ και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στη**

συζήτηση και δράση, με τον απλό εργαζόμενο άνθρωπο, στην κατεύθυνση ανεξάρτητων κέντρων αγώνα, τη συγκρότηση ταξικών πρωτοβάθμιων σωματείων και τον ταξικό μετασχηματισμό των ήδη υπαρχόντων, τις επιτροπές αγώνα και το συντονισμό μεταξύ τους. Μπαίνει πιο επιτακτικά η αναγκαιότητα μιας Αριστεράς, που να έχει στη σημαία της τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματα και προμετωπίδα της τους αγώνες ώστε να μπορεί να εκφράσει το δυναμικό αυτών των αγώνων, να τους βαθύνει και να τους μπολιάσει με αντικαπιταλιστική – κομμουνιστική προοπτική. **Το ζητούμενο σήμερα είναι μια πολιτική πρόταση που θα μπορεί, σε περιεχόμενο και μορφή, να συγκροτεί το δυναμικό, να γεννά νέες συλλογικότητες και να ενοποιεί τις ήδη υπάρχουσες σε στερεή βάση και ανώτερο επίπεδο, να τις εμφανίζει και στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα και να συνδέεται, όχι στα λόγια, αλλά στην πράξη με την προοπτική συγκρότησης αντικαπιταλιστικού ρεύμα στην ελληνική κοινωνία.**

Με βάση τα παραπάνω, το Ν.Α.Ρ. εκτιμά πως η αντικαπιταλιστική γραμμή συσπείρωσης που υποστηρίζει ενισχύεται από 6 παράγοντες:

α) Η κρίση επιβεβαιώνει και αναδεικνύει την ανάγκη ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, μετώπου και κινήματος από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής επανάστασης.

β) Η αποτυχία όλων των πολιτικών λύσεων εντός του συστήματος, επιβεβαιώνει την αταλάντευτη απόρριψη του κυβερνητισμού, των αντινεοφιλελεύθερων και άλλων μετώπων.

γ) Ειδικά τώρα οποιαδήποτε μετατόπιση από το σαφή αντιδικομματικό χαρακτήρα του μετώπου που προτείνουμε είναι καταστροφική για το κίνημα και την αριστερά.

δ) Την ανάγκη υπέρβασης του σημερινού συνδικαλιστικού κινήματος, την ανάγκη ανασυγκρότησης συνολικά του εργατικού κινήματος.

ε) Η πάλη για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε. και απειθαρχία στις πολιτικές της, ενισχύεται από την ύπαρξη και ενίσχυση της Ε.Ε. σε κάθε πλευρά της ταξικής πάλης.

στ) Οι ανάγκες της πάλης αναδεικνύουν το καθήκον πολιτικοποίησης της αριστερής διαμαρτυρίας, καθώς και της **στερεής ενότητας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην κατεύθυνση του πόλου,** μακριά από ευκαιριακές, εκλογικίστικες συγκλήσεις.

Αυτά αποτελούν κριτήρια και στη συζήτηση για τις αναγκαίες μάχες της επόμενης περιόδου, που μέσα σε αυτές είναι και οι εκλογικές αναμετρήσεις.

Πιο συγκεκριμένα:

1. Για την πάλη ενάντια στην Ε.Ε. **Αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε., σημαίνει αποδέσμευση με επαναστατικό τρόπο.** Λόγω της ποιότητας του ελληνικού καπιταλισμού, της διάρθρωσης της εξουσίας του, της σύμφυσής του με την Ε.Ε. οικονομικά, αλλά και στο πεδίο της δομής της πολιτικής του, **η πάλη για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση συνιστά ζήτημα εξουσίας.** Από αυτή την άποψη, η εργατική εξουσία και η πάλη για τον πλήρη απογαλακτισμό από το διεθνές πλέγμα του κεφαλαίου, είναι λογικό να τίθενται υπό τον κίνδυνο του πισωγυρίσματος της κίνησης των μαζών κάτω από την τρομοκρατία των σύμμαχων αστικών τάξεων. Και όχι από την άποψη αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης στα πλαίσια του καπιταλισμού ως ενδιάμεσο στάδιο, ή ενδεχόμενης μερικής πολιτικής εξόδου από την Ε.Ε. κλπ.

2. Η πάλη για το **Α.Ε.Μ. που έχουμε περιγράψει είναι μια ενότητα περιεχομένου, σκοπών, μέσων, και μορφής. Άρα ρητά πρέπει να πούμε πως δεν αυτονομείται καμιά πλευρά της πάλης για τη**

συγκρότησή του. Ότι, αντιθέτως, θεμέλιο και κριτήριο της πάλης για την οικοδόμησή του, είναι η προώθηση του περιεχομένου του, μέσω της εξειδίκευσής του στα μέτωπα και την πολιτική και όχι ως δόγμα. Όχι κατακερματισμένα αυτόνομα μέτωπα που κάποτε, ίσως, συναντηθούν, αλλά ενιαίος άξονας περιεχομένου και μορφών που διατρέχει όλα τα μέτωπα και αποτελεί την κόκκινη κλωστή ενότητάς τους. Όχι αυτονόμηση της ανάγκης ανατροπής της επίθεσης γιατί κάθε σχέδιο μάχης έχει την αναγκαία στρατηγική του. Όχι αυτονόμηση της πολιτικής, γιατί βάθρο του Α.Ε.Μ. είναι η ειδική αντιπαράθεση στο κοινωνικό πρόβλημα, η πάλη για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα. Όχι αυτονόμηση των εκλογών και κοινοβουλευτικός πολιτικισμός, που ενσωματώνει την προβληματική μιας κοινής εκλογικής καθόδου του εξωκοινοβουλίου, χάριν της υποτιθέμενης κάθε φορά μεγάλης πολιτικής ευκαιρίας. **Το Ν.Α.Ρ. δεν κάνει πολιτική ευκαιριών, αλλά αντικαπιταλιστικής προοπτικής και πόλου.** Μιλάμε ως ΝΑΡ για ενότητα προοπτικής και όχι «μίας χρήσης», πολιτική και όχι μόνο εκλογική. **Πιστεύουμε ότι η υπόθεση της ενότητας της επαναστατικής αριστεράς θα κριθεί στο επίπεδο της πραγματικής, και κρινόμενης στην πράξη, προωθητικής σύνθεσης όλων των τάξεων της και δεν είμαστε με μια αντίληψη που πιστεύει ότι οι υπόλοιποι οφείλουν να δεχτούν το δικό μας περιεχόμενο «πακέτο» για να προχωρήσουμε.**

3. Σε ότι αφορά το ζήτημα του πόλου, κρίσιμη είναι η προσπάθεια ύπαρξης προϋποθέσεων. Αυτό που απαιτείται δεν είναι να αναγορεύσουμε υπαρκτά σχήματα φορείς του πόλου ούτε να κατασκευάσουμε το όχημά του μακριά από την πραγματική κινηματική και πολιτική δοκιμασία. **Και αυτό γιατί για εμάς δεν είναι μια συγκυριακή επιλογή, αλλά η έκφραση στο σήμερα της μακροπρόθεσμης στόχευσης για την αναγέννηση και κομμουνιστική επαναθεμελίωση της επαναστατικής αριστεράς.** Αν γενικά αλλά και στις εκλογές θέτουμε ως κριτήριο το στοιχείο της προοπτικής, τότε τα προαναφερόμενα αποτελούν απaráβαρα κριτήρια δουλειάς. Τι σημαίνει αυτό σήμερα; **Συνεχής κοινή δράση σε κάθε πολιτικό ζήτημα. Κοινές διαδικασίες συζήτησης σε κάθε κοινωνικό χώρο.** Καμιά υποστήριξη εκλογική ή άλλη στη ρεφορμιστική-διαχειριστική αριστερά, το ΠΑΣΟΚ, από το πρωτοβάθμιο σωματείο μέχρι και τις εκλογές. Πίεση για πρωτοβουλίες πολιτικοθεωρητικού χαρακτήρα. Όχι βεβιασμένες και επιλεκτικές εκλογικές εμφανίσεις όπως στους φοιτητές φέτος που τραυμάτισαν αγωνιστές και ψάλιδισαν την εμβέλεια της ΕΑΑΚ. **Σε κάθε περίπτωση αυτοτελής εμφάνιση, ιδιαίτερα στο εργατικό κίνημα αλλά και συνολικά, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αυτά είναι μετρήσιμοι δείκτες της υπαρκτής η όχι προοπτικής, συγκροτούν όρους ενότητας και κοινής εκλογικής καθόδου. Φέρνουν την ιδέα του πόλου από τις γενικές επικλήσεις του, στην πραγματική δοκιμασία οργανώσεων και αγωνιστών.**

Αφετηρία η εξωστρεφής- αδιαμεσολάβητη παρέμβαση του Ν.Α.Ρ. στο μαζικό κίνημα με συσκέψεις αγωνιστών, συνέχιση των πολιτικοθεωρητικών πρωτοβουλιών. Ειδικά με τις δεύτερες φαίνεται πως το Ν.Α.Ρ. συνεχίζει να αποτελεί σημείο αναφοράς κάθε ανήσυχου αριστερού. **Με προμετωπίδα τη θεώρηση για το «ποια αριστερά», η εκλογική μας τακτική πρέπει να ζητά την τοποθέτηση όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε πολιτικές ενότητες που αφορούν όλη τη γραμμή του μετώπου.** Αυτό επιτάσσει όχι μόνο η κρισιμότητα της πολιτικής πάλης γενικά αλλά και η σημασία ειδικά των ευρωεκλογών. Ενδεικτικά α) Πάλη για Ν.Ε.Κ. Δημιουργία Κίνησης του. **Προτεραιότητα στην αυτοτέλεια πρωτοβουλιών από τον καθεστωτικό συνδικαλισμό.** Πάλη για δημιουργία φορέων εργατικής πολιτικής. Β) Ε.Ε. αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από αυτήν, διάλυση και νέα εργατική διεθνοποίηση γ) Αναβάθμιση στη φιλολογία μας και αυτοτέλεια του αντικαπιταλιστικού αντιεθνικιστικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα ενάντια στους πολέμους που η κρίση θα φέρει δ) Πάλη ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό ε) Αντικαπιταλιστική οικολογία, περιβάλλον στ) Κίνημα στην πόλη οργανικό κομμάτι δημιουργίας χώρων που μπορεί να αναπνέει μια αντικαπιταλιστική γραμμή. στ) Τελευταίο αλλά όχι στην ιεράρχηση. Επικαιρότητα της επαναστατικής λύσης και της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. **Αυτά μπορούν να συγκροτούν τη φυσιογνωμία μιας πραγματικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς, και για τις εκλογές και όχι η επιλογή ειδικών εκλογικών σημείων.**

Στη σημερινή συγκυρία, διαμορφώνονται στην αριστερά τα εξής σχέδια: α) Αυτοτελές αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα-πόλος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που προωθεί με αντιφάσεις και δυσκολίες το Ν.Α.Ρ. και το ΜΕ.Ρ.Α. β) Η ταλάντευση για την ανάγκη ύπαρξης πόλου, ή πολύ περισσότερο της αυτοτέλειας του με εντεινόμενη την επίδραση του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ή του σοσιαλδημοκρατικού πολιτικού συνεχούς από κομμάτια του ΠΑ.ΣΟ.Κ. μέχρι το εξωκοινοβούλιο, το οποίο διαπερνά στην πράξη την ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α. γ) Η λογική των μ-λ δυνάμεων με το βάρος να πέφτει στην αντίσταση χωρίς αρχές και σχέδιο αλλά και αυτόκεντρη ανάπτυξη δ) Ο χώρος που θεωρεί πως δεν είναι εφικτή ή και επιθυμητή μια παρέμβαση στο σύνολο της πολιτικής ε) ο κομμουνιστικός ρεφορμισμός και η λαϊκή εξουσία του Κ.Κ.Ε. στ) ο αριστερός

ευρωενωσιακός κυβερνητισμός του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτά τα σχέδια ισχύουν και σήμερα?

Αν ισχύουν τα παραπάνω (που έτσι είναι) τότε μιλάμε για δυσκολία εμφάνισης συνολικών πολιτικών μορφωμάτων στην κατεύθυνση του πόλου, και ανεβαίνει το καθήκον της πάλης για τις προϋποθέσεις εμφάνισής του. Αυτό το καθήκον αναπνέει στον κόσμο που μαζί γεμίζουμε τα αμφιθέατρα των πολιτικών πρωτοβουλιών, των κοινωνικών μαχών και που απαιτεί να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Συμβάλλοντας με έναν ενιαίο τρόπο στην προώθηση της συνολικής γραμμής μας, και προσπαθώντας να επαναφέρουμε το ζήτημα της ενότητας, στην ουσιαστική και αναγκαία του βάση, ξαναζητάμε την τοποθέτηση δυνάμεων και αγωνιστών στα παρακάτω κεντρικά ζητήματα:

α. Πώς τοποθετούνται σήμερα, δυνάμεις και αγωνιστές, στο περιεχόμενο της πρωτοβουλίας για τον Πόλο του 2005;

β. Υπάρχει δυνατότητα ενότητας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο εργατικό κίνημα, με βάση την κοινή συμφωνία στο συνέδριο του ΕΚΑ;

γ. Ποσοτική διεύρυνση και πολιτική εμβάθυνση της γραμμής της ΕΑΑΚ, και περιφρούρησή της από διασπαστικές και φυγόκεντρες τάσεις, όπως αυτές του τελευταίου διαστήματος.

δ. Υπέρβαση της άρνησης κοινής δράσης, που τελευταία χαρακτηρίζει την αντικαπιταλιστική αριστερά (Ευρωσυνθήκη, ΔΕΘ, συλλαλητήριο εναντίωσης στις εξαγγελίες Καραμανλή, πρωτοβουλίες για πόλεμο κ.ά.).

ε. Ενίσχυση του αυτοτελούς ρόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ή εγκλωβισμός στα πολιτικά σχέδια του ΣΥΡΙΖΑ;

Αναγνωρίζοντας τη δυσκολία τοποθέτησης δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα παραπάνω ερωτήματα, η αταλάντευτη και δημόσια υποβολή τους αποτελεί επίθεση ενότητας και μοναδική εγγύηση πραγματικής αντικαπιταλιστικής συμπόρευσης.

Ζητάμε υποταγή στο περιεχόμενο που διατυπώνει το Ν.Α.Ρ.;

Είναι ενωτική αυτή η μεθοδολογία και αυτό το περιεχόμενο συζήτησης;

Απαντάμε καθαρά πως είναι η πλέον ενωτική. Γιατί: **α)** Σέβεται τους αριστερούς αγωνιστές παρουσιάζοντάς τους το κάθε φορά επίπεδο συμφωνίας των δυνάμεων όπως είναι με βάση τα πολιτικά τους σχέδια. **β)** Θέτει ως κριτήριο τα βήματα στην πραγματική ανάπτυξη των ζητημάτων. Καθιστά την εκτίμηση της κατάστασης ελέγξιμη σε κάθε αγωνιστή. **γ)** Περιγράφει συγκεκριμένα βήματα προϋποθέσεων συγκλίσεων και εξωστρεφούς πάλης **δ)** Δεν αποκλείει καμία δύναμη, ενώ ταυτόχρονα θέτει και τους φορείς αυτών των ιδεών, στην κρίση των αγωνιστών με βάση τα αναγκαία περιεχόμενα και μορφές. **ε)** Αποφεύγει τον κίνδυνο προειλημμένων απόψεων διευρυμένης ή όχι εκλογικής καθόδου. Από αυτή τη σκοπιά ακυρώνει και τη δογματική μοναξιά, αλλά και μια ευκαιριακή εκλογική συγκόλληση που χωρίς τα στέρεα βήματα που περιγράφονται μόνο μεγαλύτερη απογοήτευση μπορεί να διασπείρει. **στ)** Αποφεύγει την ασαφή συζήτηση περί εκλογικής επιτυχίας που κανένας δεν την ορίζει.

Ειδικότερα για το ΜΕ.Ρ.Α., όλες οι δυνάμεις συμφωνούν στην ανάγκη βαθέματος του περιεχομένου του,

εμφάνιση και διεύρυνσης του. Και αυτό είναι σωστό. Αυτό το περιεχόμενο λοιπόν τίθεται ενώπιον του. Κεκτημένο δεκαετούς εμφάνισης ενός άλλου περιεχομένου στην αντικαπιταλιστική αριστερά άλλωστε ήδη υπάρχει από τη μεριά του. **Εμφάνιση, κοινωνικοποίηση και δοκιμασία της πρότασής του.** Όχι ΜΕ.Ρ.Α. υποκείμενο της δουλειάς μας μόνο για ενωτικές προτάσεις, ή εκλογές. Μόνο έτσι κρίνεται και η υπαρκτή δυνατότητα της δημιουργικής υπέρβασής του.

Η σωστή κριτική που ασκείται στο ΜΕΡΑ και αφορά τον τρόπο και τη μεθοδολογία συγκρότησης και λειτουργίας του όλα αυτά τα χρόνια, αποτελεί ένα επιπλέον κριτήριο, όχι μόνο για την υπέρβασή του, αλλά και για την οικοδόμηση μιας νέας ενότητας στην Αντικαπιταλιστική Αριστερά. Η συγκρότηση του ΜΕΡΑ «από τα πάνω», μέσα από διαδικασίες κορυφής των οργανώσεων, η εν πολλοίς γραφειοκρατική λειτουργία του, η έλλειψη σύνδεσής του με το κίνημα, τα μέτωπα, και τους κοινωνικούς χώρους όπου πάλλεται η καρδιά του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, αποτελούν πρωτίστως δική μας κακή επιλογή, την οποία δεν μας επιτρέπεται να επαναλάβουμε. **Η επιδιωκόμενη απ' όλους, δημιουργική του υπέρβαση, δεν είναι δυνατόν να δρομολογηθεί, μέσω μιας απaráλλαχτα ίδιας διαδικασίας, που το μόνο που θα προσθέσει είναι επιπλέον ονόματα οργανώσεων μέσα στα ίδια κλειστά γραφεία. Η αποτίμηση αυτής της εμπειρίας μας, καταδεικνύει ότι η αναγκαία πολιτική ενότητα της πραγματικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς - με τα χαρακτηριστικά που έχουμε περιγράψει - είναι απαραίτητο να οικοδομηθεί μέσα από κινηματικές διαδικασίες και μορφώματα, με την εμπλοκή όλου του αντικαπιταλιστικού δυναμικού, στη βάση των κοινών κατευθύνσεων και αγώνων, αλλά και των αντικαπιταλιστικών απαντήσεων στα διλήμματα της εποχής. Έτσι ώστε η ενοποίηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, να αποτελεί την πολιτική έκφραση αυτής της διαδικασίας και την σε ανώτερο επίπεδο πολιτική ενοποίηση.**

4. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ο κόσμος της εργασίας, βιώνει την καπιταλιστική κρίση, σηκώνοντας ένα δυσβάσταχτο φορτίο, που έρχεται έπειτα από ένα χρονικό διάστημα ανελέητης λιτότητας, εργασιακής ανασφάλειας και ανεπαρκούς πολιτικής έκφρασης των συμφερόντων του. Το μείγμα απουσίας μάχιμης αγωνιστικής γραμμής στο κίνημα αλλά και ανεπαρκών απαντήσεων από τη μεριά της Αριστεράς δημιουργεί ένα ασφυκτικό πεδίο για τα εργατικά δικαιώματα.

Οι πολιτικές πρωτοπορίες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς έχουν ένα διπλό καθήκον στις περιόδους ιδιαίτερα της κρίσης που ζούμε. Ακριβώς επειδή είναι, στην πρώτη φάση τους, περίοδοι φόβου και αναστολών των εργαζομένων, παράλληλων όμως, με μεγάλη οργή. Θα πρέπει λοιπόν η Αριστερά, από τη μια πλευρά, να εκπροσωπήσει με αγωνιστικό τρόπο τα εργατικά συμφέροντα και από την άλλη να διατυπώσει τους όρους συγκρότησης μιας ανατρεπτικής γραμμής και επιρροής της σε πλατύτερα κομμάτια εργαζομένων.

Για την εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων, πρέπει να μπορεί να τραβάει τις ταλαντευόμενες δυνάμεις στον αναγκαίο πολιτικό διάλογο για τους κεντρικούς πολιτικούς στόχους, στην αναγκαιότητα συνεχούς κοινής δράσης. Με την κατοχύρωση της πολιτικής, θεωρητικής και οργανωτικής αυτοτέλειας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε κάθε μέτωπο και συνολικά. Συγκροτώντας και αναπτύσσοντας σχήματα, κινήσεις και μετωπικές πρωτοβουλίες. Με αυτό το βασικό κριτήριο να παρεμβαίνει τελικά σε όλες τις μάχες, από το μαζικό κίνημα έως τις συνολικές πολιτικές μάχες, από τις απεργίες έως τις εκλογές.

Από αυτή την άποψη, ο κεντρικός πολιτικός μας στόχος πρέπει να είναι η ήττα και ανατροπή της αντεργατικής-αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου και των διαχειριστών του, για κατακτήσεις στο σήμερα σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο με τον άμεσο επαναστατικό αγώνα. Για να εκφράζεται, ιδιαίτερα στο

φόντο της κρίσης, η αναγκαιότητα της επανάστασης και της διαφορετικής οργάνωσης της κοινωνίας, στην κατεύθυνση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης στο σήμερα. Για να χαρακτηρίζονται τα αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης από το περιεχόμενο του ΑΕΜ.

Αυτό, την επόμενη περίοδο, μπορεί να υπηρετηθεί ανοίγοντας σε όλη την οργάνωση και στο πρωτοπόρο δυναμικό της αντικαπιταλιστικής πάλης, τη συζήτηση για την αναβάθμιση και του περιεχομένου αλλά και των μορφών της μάχης.

Από αυτή την άποψη:

Πάλη στο εργατικό κίνημα όχι μόνο για το μισθό ή και τις εργασιακές σχέσεις, αλλά αιτήματα για το ίδιο το περιεχόμενο της εργασίας.

Απάντηση για το σε τι πόλεις θέλουμε να ζούμε.

Για αυτό και ποιο περιβάλλον θέλουμε, Ποια αγροτική παραγωγή διεκδικούμε, ως όρο για την ποιότητα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Όχι απλά διεκδίκηση περισσότερου πλούτου γενικά (ακόμη και υπό εργατική εξουσία), αλλά η αλλαγή αυτού του πλούτου και του τρόπου παραγωγής του.

Αυτό σημαίνει ένα συνολικό κοινωνικό επανακαθορισμό του πώς και τι θα παράγεται με βάση κριτήρια όπως:

- Η αξιοπρεπής επιβίωση όχι ενός μικρού μέρους της ανθρωπότητας αλλά ολόκληρης της ανθρωπότητας.
- Η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών όχι με εμπορευματικούς όρους αλλά με όρους ισότιμης και ελεύθερης πρόσβασης.
- Η κατάργηση της εκμετάλλευσης του ανθρώπου και η υπέρβαση της αλλοτρίωσης και αποξένωσης.
- Η εξασφάλιση μιας αρμονικής και συμμαχικής σχέσης με τη φύση και όχι κυριαρχικής επί αυτής.
- Και τελικά, η υπέρβαση της κυριαρχίας της οικονομίας πάνω σε όλη τη ζωή και η ανάδειξη ως κεντρικών άλλων μορφών πλούτου έξω από το πεδίο της παραγωγής (όπως ο ελεύθερος χρόνος και η ελεύθερη δημιουργική δραστηριότητα, η «καθολική ανάπτυξη του κοινωνικού ανθρώπου» κατά Μαρξ).

Αυτά τα κριτήρια επιβάλλουν να τεθεί με ριζικά διαφορετικό τρόπο το κεντρικό ζήτημα της εργασίας (το μεγάλο «ταμπού» της Αριστεράς): Όχι απλά δουλειά για όλους, αλλά δουλειά χρήσιμη για την κοινωνία και τις πραγματικές ανάγκες της. Όχι μόνο εργατικός έλεγχος και διεύθυνση, αλλά απελευθέρωση της εργασίας και μετατροπή της σε ελεύθερη δημιουργική δραστηριότητα.

Είναι ανάγκη, επιπλέον, να τεθεί ευθέως το ζήτημα ότι η καπιταλιστική ιδιοκτησία δεν ανατρέπεται από το κράτος αλλά από την πραγματική κοινωνικοποίηση και συλλογική εργατική αυτοδιαχείριση, έξω και πέρα από το κράτος. Η κρατικοποίηση δεν αποτελεί κάποιο «σκαλοπάτι» προς την πλήρη κοινωνικοποίηση, αλλά

αποτελεί το τελευταίο οχυρό των καπιταλιστικών σχέσεων (όπως φάνηκε, άλλωστε, με αποκαλυπτικό τρόπο στον «ανύπαρκτο σοσιαλισμό»). Η μάχη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και την καθολική εμπορευματοποίηση μπορεί να είναι πραγματικά απελευθερωτική αν δίνεται από τη σκοπιά των κοινωνικοποιημένων και ελεύθερων δημόσιων αγαθών με αντίστοιχα πλαίσιο διεκδίκησης όπως αιτήματα εργατικής αυτοδιαχείρισης με κρατική στήριξη και όχι η κρατικοποίηση.

Για να αποδεικνύεται πως τα φύτρα μιας διαφορετικής ζωής μπορούν από τώρα να δημιουργούνται, να διεκδικούν.

Με περισσότερη τόλμη να διατυπώσουμε την ανάγκη θεσμών-προπλασμάτων των εργαζομένων. Όπως, ποιες λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές και πώς; Με ποιες φιλοδοξίες και οργανωτικής αποκρυστάλλωσης διατυπώνεται το αίτημα του εργατικού ελέγχου, με δεδομένο τον εκφυλισμό του συνδικαλιστικού κινήματος σε αστικοποιημένο συνδικαλισμό.

Η εμφάνιση στοιχείων αυτού του περιεχομένου μαζί με τον αναγκαίο πειραματισμό πολιτικών και πολιτιστικών μορφών σπερμάτων εργατικής δημοκρατίας, είναι η αναγκαία και συγκεκριμένη αντίστροφη ιεράρχηση της στρατηγικής-τακτικής μας, για να μπορούμε, σήμερα, να παίρνουμε μεγαλύτερο κομμάτι από τον παραγόμενο πλούτο.

5.ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΔΡΑΣΗΣ

1) Άμεση διαμόρφωση πρότασης στα σχήματα (Π.χ. Τεχνικοί-Λογιστές-Υγεία) για μια πυροδότηση συζήτησης για μάχη σε όλα τα σχήματα. Η επανασυσπείρωση των σχημάτων και η διεύρυνση τους, αποτελούν το πρώτο καθήκον. Με το ίδιο σκεπτικό και στα σωματεία (π.χ. Βιβλίο-Τεχνικοί Ντυνάν). Διερεύνηση της δυνατότητας της πιο πλατιάς κοινής δράσης (π.χ. 21 σωματεία). Σε κάθε περίπτωση τα σχήματα και σωματεία, που φαίνεται έπειτα από μια ολόκληρη περίοδο πως τείνουν σε μια κοινή αγωνιστική και πολιτική λογική, πρέπει να συγκροτήσουν Πρωτοβουλίες-εμπροσθοφυλακές για την εμφάνιση μιας άλλης λογικής στο εργατικό κίνημα. Αντίστοιχη επιμονή και αξιοποίηση της πρωτοβουλίας των Κινήσεων Πόλης για την κρίση, στη διερεύνηση μονιμότερων και περισσότερο πολιτικών δεσμών με τις κινήσεις που μπορούμε να προχωρήσουμε στην ίδια λογική.

2) Μηνιαία καμπάνια στις γειτονιές για την πραγματοποίηση λαϊκών συνελεύσεων με βάση την κρίση, τις συνέπειές της αλλά και την αναγκαία απάντηση. Η δικτύωσή μας μέσα από επί μέρους σημαντικές μάχες είναι μια πρώτη επαρκής βάση. Κινητοποιήσεις από τώρα στις γειτονιές (πορείες, πικετοφορίες, συγκεντρώσεις, τακτή εμφάνιση με τραπεζάκι κ.τ.λ.) και κορύφωση στην ψήφιση του προϋπολογισμού. Αντίστοιχα προς τα σωματεία και τα σχήματα προτείνουμε εξωστρεφείς παρεμβάσεις (παρακώλυση διοδίων, κ.α. Που θα ειπωθούν στο σώμα).

3) Μετά το Πολυτεχνείο μια τουλάχιστον ανοιχτή σύσκεψη Των εργατικών Ο.Β. για τη διερεύνηση των απόψεων των συντρόφων και συναγωνιστών πάνω στο ακριβές περιεχόμενο που κατέληξε η Εργατική Συνδιάσκεψη για η δημιουργία Κίνησης του ΝΕΚ. Μετά από αυτό τον κύκλο η πρώτη εμφάνιση υπογραφών και η δημόσια Κοινή συζήτηση των συντρόφων που θα υπογράψουν.

6. ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Είναι φανερό ότι στο επόμενο διάστημα θα μπούμε σε διαδικασία εκλογικών αναμετρήσεων . Η μάχη για τις Εκλογές πρέπει να εντάσσεται οργανικά στο γενικότερο πολιτικό σχέδιο του NAP.

Χωρίς καμία διάθεση για υποτίμηση της πολιτικής αντιπαράθεσης και συσπείρωσης στην πορεία για τις εκλογές ,τις δυνατότητες που δίνουν για πιο διευρυμένη συζήτηση και επαφή με την εργατική τάξη, θα πρέπει να αποφύγουμε την ανάθεση ελπίδων για αλλαγή της κατάστασης διαμέσου των εκλογών και της κάλπης .

Αντιμετωπίζοντας τις εκλογές σαν «δείκτη ωριμότητας της εργατικής τάξης», μπορούμε και πρέπει να καταγράψουμε στα εκλογικά αποτελέσματα, βήματα που έχουν γίνει στο εργατικό κίνημα, και στην συγκρότηση ενός τρίτου ρεύματος στην κοινωνία.

Αντιλαμβανόμενοι ουσιαστικά και πραγματικά την κατάσταση του εργαζόμενου λαού, χωρίς υπερβολές και χωρίς να κάνουμε την ανάγκη πραγματικότητα, μπορούμε και πρέπει να συμβάλλουμε στην ποιοτική αλλά και ποσοτική ενίσχυση των αντικαπιταλιστικών αναζητήσεων, της διάθεσης για αγώνα ρήξη και ανατροπή.

Από αυτή την οπτική οι εκλογές δεν είναι για το NAP η συλλογή ψήφων «κοινοβουλευτικής ανάθεσης» αλλά το βάθεμα της αντικαπιταλιστικής πολιτικής παρέμβασης και συσπείρωσης. Βάθεμα που θα πρέπει να διαπεράσει το σύνολο των συνιστωσών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Η ίδια η περίοδος, με την εξελισσόμενη κρίση, επιτάσσει την ακόμα την περαιτέρω αναβάθμιση του περιεχομένου της εκλογικής παρέμβασης που δεν μπορεί παρά να συνδέεται άρρηκτα με αυτό της συνολικής περιόδου. Στοιχείο που ενισχύει αυτή την ανάγκη είναι η δειλά εκφραζόμενη τάση αποτοίχισης, εργαζομένων από τα καθεστωτικά κόμματα, αλλά και από την ενίσχυση των αναζητήσεων του κομματιού της κοινωνικής αριστεράς που προκύπτει από την ταξική πάλη.

Παίρνοντας διαζύγιο από τις «παιδικές μας ασθένειες», αυτές των «ειδικών μαχών» και της «ζαριάς της κρίσιμης στιγμής» θα πρέπει να προσανατολίσουμε την παρέμβαση μας στην βάση των αγωνιστών του κινήματος, οργανωμένων σε πολιτικές δυνάμεις ή όχι, στο ενεργό εκείνο τμήμα που στηρίζει στην πράξη και συγκροτεί με την δράση του την ύπαρξη του ρεύματος αντίστασης και ανατροπής στην κοινωνία. **(Ίσως) θα πρέπει να αμφισβητήσουμε τους πατροπαράδοτους πολιτικούς διαχωρισμούς, προσπαθώντας να οριοθετούνται οι γραμμές και να παίρνουν θέση οι εργαζόμενοι με βάση τις ταξικές αντιθέσεις και συμφέροντα και όχι τις «αξιωματικές» δηλώσεις πολιτικής τοποθέτησης.**

Η προοπτική της συμβολής και της εκλογικής διαδικασίας, στην συγκρότηση του Αριστερού Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου, αποτελεί την βάση προσαρμογής του γενικού περιεχομένου στην συγκεκριμένη μάχη (και όχι άλλο διαφορετικό περιεχόμενο). Κάθε σκέψη μάχιμου περιεχομένου θα πρέπει να ανοίγει δρόμους για να συζητιέται και να προσεγγίζεται τόσο η ανάγκη για νέο εργατικό κίνημα, για πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς όσο και για την προοπτική της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, για την αντικαπιταλιστική επανάσταση. Θα πρέπει να πατάει στο περιεχόμενο των αγώνων, στο επίπεδο συνείδησης των αγωνιστών και το επίπεδο των συλλογικοτήτων.

Δεν μπορεί να είναι στατικό πρόγραμμα, αλλά δυναμική διαδικασία. Δεν μπορεί να είναι μίνιμουμ αλλά αναγκαίο. Θα πρέπει να περιγράφει την απάντηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα κρίσιμα ερωτήματα και μέτωπα της εποχής. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι το εξής:

* Θα περιγράψει την ανάγκη για την συγκρότηση ενός ρεύματος αντίστασης και ανατροπής της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Που να αντιπαράκειται στην κυβέρνηση της ΝΔ, να ανοίγει μέτωπο με την σοσιαλφιλελεύθερη πολιτική του ΠΑΣΟΚ, να βαθαίνει την αντιπαράθεση με τα «κεντροαριστερά» σενάρια «σωτηρίας».

Ιδιαίτερα θα πρέπει να περιγράφεται η συνεισφορά στην δημιουργία ενός πολιτικού ρεύματος, επαναστατικής αντιμετώπισης της κρίσης και της προσπάθειας του κεφαλαίου να την ξεπεράσει προς όφελος του. Ενός κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος που δεν θα δηλώνει την αντίθεση του στον νεοφιλελευθερισμό και τις ακραίες καπιταλιστικές εκφάνσεις αλλά θα στρέφεται συνολικά ενάντια στο σύστημα. Για ένα ρεύμα αντικαπιταλιστικό και όχι αντινεοφιλελεύθερο και κοινοβουλευτικό.

* Θα προσεγγίζει την πάλη ενάντια στην ΕΕ αντιμετωπίζοντας την σαν καπιταλιστική ολοκλήρωση της περιοχής. Να αναδεικνύει την ενότητα των καπιταλιστικών συμφερόντων στην εκμετάλλευση σε εθνικό όσο και διεθνικό επίπεδο, παρά τους ανταγωνισμούς για τα κέρδη. Αποδεικνύοντας την αλληλοδιαπλοκή αυτών των συμφερόντων και την ενεργητική συμμετοχή του Ελληνικού κεφαλαίου και των μηχανισμών του κράτους στην ολοκλήρωση.

Θα αποδεικνύει ότι ο μόνος δρόμος συνολικής ανατροπής της καπιταλιστικής επίθεσης και πραγματικής βελτίωσης της ζωής της εργαζόμενης πλειοψηφίας είναι η αντικαπιταλιστική αποδέσμευση και διάλυση της ΕΕ, η νέα εργατική διεθνοποίηση, η διεθνική κομμουνιστική απελευθέρωση.

*Θα βοηθάει στην συγκρότηση ενός αντιπολεμικού κινήματος αντικαπιταλιστικού προσανατολισμού. Περιγράφοντας τον πόλεμο σαν την ανώτερη μορφή εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Που θα έχει στο στόχαστρο του όχι μόνο τις Ιμπεριαλιστικές δολοφονικές επεμβάσεις, αλλά και την συμμετοχή της Ελλάδας σε αυτές καθώς και την επέκταση της στα Βαλκάνια. Που θα αντιμετωπίζει την ΕΕ σαν εξίσου επιθετικό Ιμπεριαλιστικό σχηματισμό και όχι σαν φτωχό παρασυρμένο συγγενή των αμερικάνων. Που θα διαχωρίζεται κάθετα από τις λογικές της φιλειρηνικής ΕΕ, και αυτές της συμμαχίας με τμήματα της αστικής τάξης και των πολιτικών τους δυνάμεων. Για ένα αντιπολεμικό κίνημα διεθνιστικό, που στόχο θα έχει όχι μόνο την πάλη ενάντια στους Ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς (ΝΑΤΟ, ΕΕ, ΠΟΕ, ΔΝΤ κτλ) αλλά παλεύει και δια την οικοδόμηση διεθνικών σχέσεων μεταξύ των εργαζόμενων, για την ενότητα της εργατικής τάξης πέρα από σύνορα και αστικούς διαχωρισμούς.

*Θα συμβάλει στη συγκρότηση αντικαπιταλιστικού μετώπου ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό. Με την ανάδειξη της άρρηκτης ενότητας κρατικού και εργοδοτικού αυταρχισμού ενάντια στα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων. Ενός μετώπου, που δεν θα προβάλλει το όραμα της αστικής δημοκρατίας του παρελθόντος, αλλά της εργατικής δημοκρατίας του μέλλοντος. Που δεν θα υπερασπίζεται τις πάλαι ποτέ αστικοδημοκρατικές ελευθερίες των Συνταγμάτων, αλλά **θα υπερασπίζεται κάθε ελευθερία, είτε είναι είτε δεν είναι καταγεγραμμένη, από τη σκοπιά της πλήρους κοινωνικής απελευθέρωσης, της εργατικής δημοκρατίας.** Που δεν θα καταγγέλλει «εκτροπές», αλλά θα αποκαλύπτει ότι η **δικτατορία της αστικής τάξης θα συνεχίσει να αναδύεται, στο βαθμό που η πάλη εναντίον της δεν συνδέεται και δεν απειλεί τον πυρήνα του καπιταλιστικού ηφαιστείου, την υπαγωγή όλων των πλευρών της ανθρώπινης ζωής και συνείδησης στην καπιταλιστική αξιοποίηση.**

*θα συμβάλλει στην προώθηση της ανάγκης και στην δημιουργία ενός άλλου νέου εργατικού κινήματος χειραφέτησης και ταξικής αντεπίθεσης.

Με βάση την κατάσταση του σημερινού εργατικού κινήματος και την επίδραση που αυτό έχει στην συνεχιζόμενη - εντεινόμενη λόγω κρίσης - χειροτέρευση της ζωής της εργατικής τάξης, να αποδεικνύεται η ανάγκη υπέρβασης του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Υπέρβαση τόσο σε επίπεδο αιτημάτων όσο και σε επίπεδο μορφών δομών και πρακτικών.

Η μείωση των, είδη μικρών, οργανωμένων δυνάμεων της ΓΣΕΕ κατά 38,3% μέσα σε είκοσι χρόνια, το 8% της συμμετοχής της νέας εργατικής βάρδιας στα υπάρχοντα συνδικάτα, η ανυπαρξία, ουσιαστικά, πρωτοβάθμιων σωματίων στον ιδιωτικό τομέα είναι άλλη μία απόδειξη της ανάγκης, αυτής. Φωτογραφίζει την απομάκρυνση της τάξης όχι μόνο από τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό, αλλά και από την συλλογική πάλη. Ακόμα οι εναλλακτικές μορφές συσπείρωσης είναι μειωηφικές και πρωτόλειες, ενώ βρίσκουν σοβαρές δυσκολίες στην εκδήλωση τους. Η καθυστέρηση διαμόρφωσης αντικαπιταλιστικού εργατικού περιεχόμενου, και η μονόπλευρη εμμονή τμημάτων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην παραδοσιακή μορφή οργάνωσης του Ε.Κ., δυσκολεύουν την υπέρβαση του τόσο σε μορφή όσο και σε περιεχόμενο.

Η οργάνωση της συγκεκριμένης συζήτησης και δράσης, οι πρωτοβουλίες, μπορούν και πρέπει να συμβάλλουν στην επί της ουσίας αναγέννησης, του εργατικού κινήματος και σε αυτό πρέπει να εμπλακεί το σύνολο του δυναμικού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

*θα συμβάλλει στην συσπείρωση των μεταναστών, περιγράφοντας ένα πλαίσιο δικαιωμάτων και αιτημάτων. Η αποφασιστική και χωρίς όρους διεκδίκηση ψήφου για τους μετανάστες είναι μόνο η αρχή του πλαισίου, που θα πρέπει να διαποτίζεται από αιτήματα για την βελτίωση των συνθηκών στην εργασία και την καθημερινή διαβίωση. Θα πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν τμήμα της εργατικής τάξης με αντίστοιχα δικαιώματα και δυνατότητες συμμετοχής στην πάλη για την κοινωνική επανάσταση. Δεν υπερασπίζουμε μια ομάδα με «ειδικές ανάγκες», αλλά ένα σκληρά εκμεταλλευόμενο τμήμα της τάξης.

* Θα αναδεικνύει την ανάγκη για μια άλλη αριστερά, αντικαπιταλιστική ανατρεπτική, «εκτός των τειχών», βαθιά αντιπαραθετική σε όλα τα πεδία του αστικού πολιτισμού και των σχέσεων του καπιταλισμού της εποχής μας, φορέας αξιών και πρακτικών απελευθέρωσης της εργασίας, εργατικής αυτοδιεύθυνσης και κοινωνικής αυτοοργάνωσης .

Μια αριστερά που θα συνενώνει τις πιο αιρετικές αναζητήσεις και την πιο τολμηρή δράση. Χωρίς, δογματισμούς, δεσμεύσεις και διαπλοκή με το σύστημα. Χωρίς άμεσες προτάσεις διαχείρισης του συστήματος . Μιας αριστεράς που θα μπορεί να ενώνει και ενώνεται με την εργατική τάξη. Μια αριστερά της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, επαναθεμελίωσης της κομμουνιστικής προοπτικής, της βαθιάς κριτικής του ανύπαρκτου σοσιαλισμού που γνωρίσαμε και του ηττημένου και συμβιβασμένου κομμουνιστικού κινήματος, της σύγχρονης κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

7. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Αφεταιριακό κριτήριο αποτελεί το γεγονός ότι, η προσπάθεια για τον πόλο όχι μόνο δεν πρέπει να είναι μια αυτονομημένη πλευρά σε σχέση με τις πολιτικές μάχες (όπως είναι και οι εκλογές) αλλά οφείλουμε να αφήνει τα αποτυπώματά της σε κάθε πλευρά της πάλης. Αυτή η πλατύτητα του περιεχομένου του ΑΕΜ είναι η πρώτη βάση για να μπαίνουν στην πάλη και τα πιο ταλαντευόμενα τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς και των αγωνιστών. Για να προσεγγίζεται από διαφορετικούς δρόμους η ανάγκη του άμεσου επαναστατικού αγώνα, της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Για να συγκροτούνται μαζικά μορφώματα ανυποχώρητου εργατικού αγώνα. Η επιλεκτική εμφάνιση του περιεχομένου του ΑΕΜ, ή το ξήλωμα του δια των εκλογικών σημείων, αποδιαιρώνει το λόγο μας, δεν προχωρά αποφασιστικά στη συγκρότηση των δυνάμεων που προσβλέπουν σε μια άλλη αριστερά, δεν επηρεάζει καθοριστικά στην κατεύθυνση της κοινής δράσης. Τελικά δεν εξασφαλίζει όρους συζήτησης προοπτικής και την επόμενη μέρα των εκλογών, όπως περιγράφουμε και αλλού. Με αυτό το διπλό κριτήριο τροφοδοτούμε τη συζήτηση για τον πόλο και τις πολιτικές και κοινωνικές μάχες.

Η ανάγκη αντιμετώπισης της πρότασης μας σαν διαδικασία και όχι σαν κλειστό σύστημα απόψεων είναι μη διαπραγματεύσιμη. Σε αυτή πρέπει να έχουν λόγο όλοι οι σύντροφοι μας στην καθημερινή ταξική πάλη, που ενδιαφέρονται να συνεισφέρουν στην υπόθεση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του πόλου.

Το NAP πρέπει να είναι ανοιχτό και να επιζητά μέσα από την επαφή του με τους κοινωνικούς αγωνιστές και οργανώσεις (της αντικαπιταλιστικής αριστεράς), την αριστερή υπέρβαση αυτού του περιεχομένου.

Επίσης το NAP θα πρέπει μαζί με όλους αυτούς, (κοινωνική και πολιτική αντικαπιταλιστική αριστερά) να οξύνει την αντιπαράθεση σε προσπάθειες υποβάθμισης της αξίας του περιεχομένου και μετατροπής του σε σημεία επαφής οργανώσεων.

Χωρίς αυταπάτες και βερμπαλισμούς θα πρέπει να διαπιστώσουμε ότι το αναγκαίο αυτό περιεχόμενο που προσεγγίζουμε είναι το όριο πολιτικής αντίληψης και συγκρότησης αντικαπιταλιστικής αριστεράς του σήμερα. Μπορούμε να συζητάμε τα πάντα πάνω σε αυτό και στην υπέρβαση του, αλλά δεν μπορούμε να συζητάμε σε τίποτα λιγότερο. Ένα άλλο πιο «χαλαρό», «ενωτικό», περιεχόμενο αναιρεί τη λογική του «αναγκαίου» περιεχομένου, δεν έχει ανάγκη την αντικαπιταλιστική αριστερά για να υπηρετηθεί και μπορεί πολύ καλά να υπηρετηθεί από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ ή του ΚΚΕ.

Έχουμε βαθιά πεποίθηση ότι η αναπτυσσόμενη δύναμη της εκτός των τειχών Αριστεράς είναι οι αγωνιστές της, που πρωταγωνιστούν στα κινήματα, είτε είναι οργανωμένοι σε οργανώσεις είτε όχι. **Αυτοί πρέπει -κι αυτό επιδιώκουμε με την πρωτοβουλία μας- να βρεθούν στο προσκήνιο (πρώτα και κύρια εργάτες και νέοι) και να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους με υπογραφές, επιτροπές πρωτοβουλίας, αριστερές κινήσεις. Με ανοιχτό, πολιτικό, δημοκρατικό τρόπο, τέτοιο που να διευκολύνει τη συμμετοχή ενός ευρύτερου κόσμου, να δημιουργεί συλλογικούς χώρους συζήτησης και δράσης και να μην καταλήγει σε απωθητικά παζάρια οργανώσεων.** Αυτή η πρώτη ευρύτερη συσπείρωση μπορεί να ανοίξει το δρόμο και σε ταλαντευόμενες δυνάμεις για τον αντικαπιταλιστικό πόλο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

- 1) Στην αταλάντευτα συγκρουσιακή και αυτοτελή εμφάνιση του χώρου στην Πρωτοβουλία 2003,
- 2) Στην συνεκτική αντικαπιταλιστική διεθνιστική γραμμή της Αντιπολεμικής Διεθνιστικής Κίνησης. την αντιπολεμική δράση από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και της πάλης με τον εσωτερικό εχθρό πρωτεύοντος. και τους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.
- 3) Στην εμφάνιση της λογικής για μια απελευθερωτική παιδεία. και ένα φοιτητικό κίνημα εργατικής κατεύθυνσης, που δεν αυτολογοκρινόταν, και για αυτό επιδρούσε ηγεμονικά στην ΕΑΑΚ και το φοιτητικό πληθυσμό. Αλλά και στον τελευταίο ιδιαίτερα φοιτητικό αγώνα που έμεινε στα μισά, ακριβώς όταν αφήσαμε αναπάντητη τη γραμμή αναδίπλωσης των άλλων δυνάμεων. Αλλά και από την άλλη, γιατί η πολιτική πρωτοβουλία για μια άλλη αριστερά της άνοιξης του 2007 δεν πέρασε τα φοιτητικά αμφιθέατρα.
- 4) Στην εμφάνιση των πρώτων αντικαπιταλιστικών προγραμμάτων πάλης στους εργατικούς χώρους, σε όλες

τις προσπάθειες για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα που δυσφημίστηκαν, λοιδορήθηκαν και τελικά ακυρώθηκαν, πολλές φορές και από εμάς τους ίδιους. Αυτά όμως ήταν που ουσιαστικά μπόλιασαν όλο το χώρο με πραγματικές εργατικές κοινωνικοπολιτικές συσπειρώσεις. Ή στην τελευταία προσπάθεια του ΕΚΑ που αποκρυστάλλωσε ένα αρκετά προωθημένο περιεχόμενο, αξιοποιώντας αντιφάσεις αλλά και τον καιροσκοπισμό για εκλογή έδρας κάποιων δυνάμεων.

5) Στις πρώτες δημόσιες συζητήσεις για τον πόλο το 2005, που προσπαθούσε να βάλει κάποιες πρώτες και ανολοκλήρωτες προϋποθέσεις μιας άλλης αριστεράς. Στο βαθμό που δεχτήκαμε συλλογικά να μείνει στα αμφιθέατρα, αφήσαμε να εξελιχτούν άλλα πολιτικά σχέδια για ΄Την ριζοσπαστική αριστερά.

6) Στους αγώνες ιδιαίτερα του ΑΣΕΠ που προώθησαν στην πράξη άλλους τρόπους συζήτησης, μορφών πάλης των αγωνιζόμενων εργαζομένων, εκμεταλλευόμενη την πίεση που δεχόταν ο καθεστωτικός συνδικαλισμός. Με ανοιχτές και μαζικές επιτροπές αγώνα.

7) Στην πρωτοβουλία ενάντια στην Αναθεώρηση του Συντάγματος το 2007, κατά τη συγκρότηση της οποίας, η βαθιά, συγκρουσιακή και δημόσια συζήτηση μπροστά στους αγωνιστές (στο Πολυτεχνείο) ανέτρεψε προσυμφωνημένες σε κλειστά γραφεία συμμαχίες σημείων και κατέληξε στην ενότητα όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (και του μ-λ χώρου) πάνω σε ένα ολοκληρωμένο αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

1) Με βάση προς ανάπτυξη το περιεχόμενο πάλης Και συγκρότησης του ΑΕΜ και των αναγκαίων βημάτων-προϋποθέσεων κοινής δράσης της ριζοσπαστικής αριστεράς, προωθούμε τη συζήτηση σε κάθε εργατική κοινωνικοπολιτική συσπείρωση, κίνηση πόλης, μετωπική κίνηση που συμμετέχουμε με αφετηρία το Φλεβάρη του 2009. Για τη συγκεκριμένη συζήτηση του περιεχομένου και των μορφών εμφάνισης μιας άλλης αριστεράς, αλλά και των δίχρονων εκλογικών μαχών που έρχονται (και όχι μόνο των ευρωεκλογών). Αυτή η ανοιχτή αμεσοδημοκρατική συζήτηση συνδυάζεται και τροφοδοτεί και τον παράλληλο διάλογο και των οργανώσεων του χώρου στην ίδια θεματική. Για να κρίνονται οι θέσεις όλων των χώρων πάνω στην πραγματική κρίση των αγωνιστών.

2) Η συζήτηση αυτή επιδιώκει να αποκρυσταλλώνει πραγματικά βήματα ενοποίησης όχι μόνο στη βάση των διακηρύξεων, αλλά και της συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς όλων στο μαζικό κίνημα. στις αναγκαίες πολιτικές μάχες.

3) Όλη αυτή η διαδικασία τοποθετείται για το θέμα των πρώτων εκλογών του Ιουνίου αλλά δε σταματά εκεί. Συνεχίζοντας την επόμενη μέρα συζητά τα συμπεράσματα και οργανώνει μια πανελλαδική συνάντηση όλου του χώρου το φθινόπωρο του 2009. Εκεί προσπαθεί να αποτυπώσει και γραπτά τα πρώτα πραγματικά βήματα προϋποθέσεων για τον πόλο, εάν και όπως προκύπτουν.

Σε κάθε χώρο που δρα το ΝΑΡ να προγραμματίσουμε ανοιχτή συζήτηση με τους συναγωνιστές μας καλώντας με ιδιαίτερη επιμονή συναγωνιστές μέλη άλλων οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Προσπαθώντας να δημιουργήσουμε ένα ρεύμα αντικαπιταλιστικής επαναστατικής ενότητας, ουσιαστικού περιεχομένου. Ένα ρεύμα που θα στηρίζει την ενότητα του όχι στην απελπισία και τον πανικό που δημιουργεί η καπιταλιστική επίθεση, αλλά στην ανάγκη και την προοπτική της συνολικής αντικαπιταλιστικής προοπτικής. Μια τέτοια βάση και ποιο ενωτική είναι και ποιο μαζική και βλέπει στο μέλλον.

Σε όλη αυτή την προσπάθεια το ΜΕΡΑ πρέπει να πρωτοστατήσει. Έχοντας διακηρυγμένη την θέση του για την ανάγκη υπέρβασης του, αποτελεί άλλο ένα σημαντικό εφόδιο και μέτωπο ενίσχυσης του αναγκαίου προγράμματος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Ένας άλλος δρόμος πατροπαράδοτος, αυτός της συγκόλλησης των οργανώσεων, των σημείων επαφής, έχει δοκιμαστεί πολλές φορές από την αντικαπιταλιστική αριστερά και έχει αποτύχει. Η ιστορική εμπειρία έχει δείξει ότι η δημιουργία μικρών «γαλατικών χωριών» «ενότητας στην αντίσταση» γρήγορα καταρρέουν και όσο όμορφα και εύκολα φαίνονται στην αρχή τόσο εύκολα «καίγονται», κάτω από την συνολική επίθεση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ (Ο.Β Εργ. Παρέμβ. ν.Κ.Α Αθήνας)

ΑΞΙΟΥΡΓΟΥ ΜΑΤΙΝΑ (Ο.Β. Εργαζ/νων ν.Κ.Α. Θεσ/νίκης)

ΑΜΙΛΝΑΡΙΑ ΣΙΑΒΑΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου Πάτρας)

ΓΕΡΟΝΙΚΟΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ(Ο.Β Εργ. Παρέμβ. ν.Κ.Α Αθήνας)

ΔΑΛΑΙΑΝΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ(Ο.Β Πολυτεχνείου ν.Κ.Α Πάτρας)

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ο.Β. Τ.Ε.Ι. ν.Κ.Α. Πάτρας)

ΔΗΜΑ ΣΟΦΙΑ (Ο.Β. Πολυτεχνείου ν.Κ.Α. Πάτρας)

ΖΕΡΒΑΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ(Ο.Β Εργ. Παρέμβ. ν.Κ.Α Αθήνας)

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ (Ο.Β. Εργ. Παρ. στις γειτονιές ν.Κ.Α Αθήνας)

ΚΑΛΟΥΔΙΩΤΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου ν.Κ.Α. Πάτρας)

ΚΑΡΔΑΜΑΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου, Ιατρικής Τ.Ε.Ι. ν.Κ.Α. Θεσ/νίκης)

ΚΟΝΤΟΜΗΤΡΟΥ ΝΑΣΙΑ (Μαθητική Επιτροπή ν.Κ.Α Αθήνας)

ΚΟΝΤΡΟΜΗΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ (Ο.Β. ΝΑΡ Βορείων)

ΚΩΣΤΑΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ (Ο.Β Κοινής Ωφέλειας ΝΑΡ Αθήνας)

ΚΩΤΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ(Ο.Β Πολυτεχνείου ν.Κ.Α Πάτρας)

ΛΕΓΑΚΗ ΑΝΤΩΝΙΑ(Ο.Β Δικαιοσύνης ΝΑΡ Αθήνας)

ΛΙΛΑΣ ΚΩΣΤΑΣ(Ο.Β Εργ. Παρ. στις γειτονιές ν.Κ.Α Αθήνας)

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ (Ο.Β. ΝΑΡ Βοιωτίας)

ΜΑΝΟΥΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ(Ο.Β Εργ/νων ν.Κ.Α Θεσ/κης)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΙΣΑΑΚ(Ο.Β Εργ/νων ν.Κ.Α Θεσ/κης)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Ο.Β. ΙΕΚ ν. Κ.Α. Αθήνας)

ΜΑΣΤΟΡΟΔΗΜΟΥ ΒΑΛΙΑ (Ο.Β. Εργ. Παρ. στις γειτονιές ν.Κ.Α Αθήνας)

ΜΑΤΙΚΑΣ ΛΑΜΠΡΟΣ (Ο.Β. Εργαζομένων ν.Κ.Α. Θεσ/νικης)

ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ (Ο.Β. Πολυτεχνείου Πάτρας)

ΝΑΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου Πάτρας)

ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΩΝΤΑΣ(Ο.Β Εργ. Παρ. στις γειτονιές ν.Κ.Α Αθήνας)

ΠΕΛΕΚΟΥΔΑΣ ΝΙΚΟΣ(Ο.Β Ιδ. Υπαλλήλων ΝΑΡ Αθήνας)

ΠΕΤΡΟΥΛΙΑΣ ΚΩΣΤΑΣ(Ο.Β Πολυτεχνείου ν.Κ.Α Πάτρας)

ΠΡΟΔΡΟΜΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου ν. Κ.Α. Πάτρας)

ΡΟΡΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ(Ο.Β ΙΕΚ ν.Κ.Α Αθήνας)

ΣΑΜΑΡΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ (Ο.Β. Πολυτεχνείου ν.Κ.Α. Πατρας)

ΣΕΡΑΦΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ(Ο.Β Πολυτεχνείου ν.Κ.Α Πάτρας)

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ ΒΑΙΟΣ (Ο.Β Δυτικών ΝΑΡ Αθήνας)

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΝΙΚΟΣ(Ο.Β Εργ/νων ΝΑΡ Θεσ/κης)

ΤΙΜΑΜΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΙΖΑ (Ο.Β. Εργ/νων ν.Κ.Α. Θεσ/νίκης)

ΦΙΛΙΠΙΔΟΥ ΣΕΒΗ (Ο.Β. Εργ/νων ν.Κ.Α. Θεσ/νίκης)

ΦΩΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ(Ο.Β Βορείων ΝΑΡ Αθήνας)

ΧΑΪΚΑΛΗΣ ΣΠΥΡΟΣ (Ο.Β. Πολυτεχνείου ν.Κ.Α. Πάτρας)

ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ(Ο.Β Μ.Μ.Ε ΝΑΡ Αθήνας)
